

Gái
Thời loạn

NGUYỄN THỤY LONG

gái thời loạn

Nguyễn Thụy Long

Nhà xuất bản Trí Dũng

gái thời loạn

nguyễn thụy long

Bìa: *M.C.P*

Nguồn: *Internet*

Trình bày: *Muôn Phương*

**gái
thời loạn**

NGUYỄN THỤY LONG

ĐỒNG NAI

270 Đề Thám Saigon - độc quyền phát hành

TIỂU SỬ NHÀ VĂN
NGUYỄN THỤY LONG
(1938 – 2009)

Di ảnh
nhà văn NGUYỄN THỤY LONG

Tiểu sử văn học:
NGUYỄN THỤY LONG

Nhà Văn Nguyễn Thụy Long sinh ngày 09/08/ 1938 tại Hà Nội.

Mất ngày 03/9/2009, lúc 14 giờ tại bệnh viện Nhân Dân Gia Định.

Năm 1952, ông và gia đình vào Nam sinh sống tại Sài Gòn.

Cựu học sinh trường trung học Hồ Ngọc Cẩn.

Sinh viên trường Cao Đẳng Mỹ Thuật Gia Định.

Cộng tác báo Ngàn Khơi với nhà văn Nhã Ca, nhật báo Sống của nhà văn Chu Tử.

Trước 1975, ông xuất bản hơn 30 tác phẩm. Tiểu thuyết đầu tay có tên Vác Nhà Voi (1965) với bút hiệu Lan Giao. Các tác phẩm sau, đều lấy tên thật là Nguyễn Thụy Long.

Ngoài hơn 30 tác phẩm xuất bản, Nguyễn Thụy Long còn cả trăm truyện ngắn và những tác phẩm sáng tác sau này.

Tiểu thuyết Loạn Mắt Nhung gây xao động từ tác phẩm, đến tập phim Loạn Mắt Nhung do đạo diễn Lê Dân dàn dựng năm 1970.

Năm 2005, ông được phát giải Văn Chương Toàn Sự Nghiệp do Nguyệt san Khởi Hành (Mỹ) trao tặng, nhưng vì sức yếu không tham dự được.

TÁC PHẨM NGUYỄN THỤY LONG: (tiêu biểu)

1/ Vác Ngà Voi (1965, với bút hiệu Lan Giao)

2/ Sầu Đời (Âu Cơ, 1967)

3/ Bước Giang Hồ (1967)

4/ Vòng Tay Đàn Ông (1967)

5/ Chim Trên Ngọn Khô (1967)

6/ Loạn Mắt Nhung (1967)

7/ Tay Anh Chị (1968)

8/ Bà Chúa Tám Cửa Ngục (1968)

9/ Vết Thù (1968)

10/ Đêm Đen (1968)

- 11/ Gái Thời Loạn (1969)
- 12/ Bóng Tối (1968)
- 13/ Kinh Nước Đen (1969)
- 14/ Nữ Chúa (1969)
- 15/ Xóm Cô Hồn (1969)
- 16/ Kiếp Hoang (1969)
- 17/ Nợ Máu (1969)
- 18/ Nhà Chúa (1970)
- 19/ Ven Đô (1970)
- 20/ Bão Rớt (1970)
- 21/ Cầu Cá (1970)
- 22/ Dấu Chân Gió Chạy (1970)
- 23/ Biển Đen (1971)

24/ Biệt Thự Phù Du (1971)

25/ Đàn Ông Đàn Bà (1971)

26/ Hạt Giống Của Trời (1971)

27/ Những Cánh Tay Thuồng Luồng
(1971)

28/ Tốt Đen (1971)

29/ Vang Tiếng Ruồi Xanh (1971)

30/ Dưới Chân Non Nước (1972)

31/ Gió Hú (1972)

32/ Tử Tội Hoan Hỉ (1972)

33/ Mặt Biển Đen (1973)

34/ Nửa Đời Bóng Tối (1991)

35/ Viết Trên Gác Bút (1999)

36/ Giữa Đêm Trường (2000)

37/ Người Xây Lò (2001)

38/ Thìn Ma (2007)

.....

Ngoài ra, Nguyễn Thụy Long còn 3 tác phẩm mới viết:

*Hồi ức 40 Năm Cầm Bút

*Hồi Ký Thuở Mơ Làm Văn Sĩ

* Vùng Mả Động (2009)

NGUYỄN THỤY LONG,
BÓNG CHIM TRÊN NGỌN KHÔ
NGÔ NGUYỄN NGHIÊM

ĐU NHẬP VÀO NHỮNG ĐƯỜNG HƯỚNG mới trong văn học nghệ thuật thập niên 60, quả nhiên có nhiều ngã rẽ, lập dựng cho mỗi văn nghệ sĩ thời đó một nét nhìn sáng hóa đặc biệt, giúp tác phẩm được bùng vỡ mãnh liệt. Mỗi người văn nghệ đột phát cho mình một phương hướng sáng tạo riêng biệt, không lẫn lộn vào

ai, tạo cho văn chương miền Nam nhiều hướng đi mới rạng rỡ, đối chiếu không thua sút văn chương nước ngoài. Từ thơ văn nhạc kịch biên khảo hội họa kinh kịch sân khấu kiến trúc điêu khắc, nhìn lại thật hãnh diện cho bước đường sáng hóa của nghệ thuật giai đoạn sơ khai này. Từ những bóng dáng khai hoang văn nghệ của lớp đi trước ở phía Nam như Nguyễn Chánh Sắt, Hồ Biểu Chánh, Phú Đức, Phi Long... dẫn đến Nguyễn Văn Hầu, Nguyễn Bá Thế, Truy Phong, Sơn Nam, Kiên Giang, Nguyễn Minh Tâm... Đến lớp sĩ phu Bắc hà như Vũ Hoàng Chương, Đinh Hùng, Vũ Khắc Khoan và lớp văn nghệ sĩ gần gũi thế hệ văn chương phía Nam trong thập niên 60 như Mai Thảo, Viên Linh, Duyên Anh, Lý Hoàng Phong, Hoàng Trúc Ly nổi tay cùng bóng dáng

của Trần Tuấn Kiệt, Phạm Công Thiện, Dương Hà, Ngọc Linh, Dương Trữ La, Hoài Điệp Tử, Phan Bá Thụy Dương, Võ Hồng, Nguyễn Thị Thụy Vũ, Nhã Ca... Còn nhiều tên tuổi nữa gắn bó tạo một sinh khí đa dạng, tân lập cho phong hóa văn chương thời bấy giờ, chuyển biến cùng cực và kỳ diệu.

Nguyễn Thụy Long là một nhà văn cũng bùng vỡ tài hoa trong giai đoạn thập niên 60 này, tác phẩm của Ông chột bước vào một lối rẽ sáng tạo mới. Ông đi thẳng vào đề tài tuổi trẻ khơi dậy trong nỗi quạnh hiu bất công cuộc đời, đưa nhân vật hùng cứ một phương cách sống trong một xã hội đen biệt lập. Trước 1965, vài tác phẩm của Nguyễn Thụy Long ra đời cũng đã biểu hiện phong cách tự do theo nghĩa ngoài lề xã hội. Từ Vác Ngà Voi vẫn còn mang

một bút hiệu khác Mặc Lan Giao, là hình như tác giả còn ẩn nấp trong tư thế chờ đợi. Đến những tác phẩm kế tiếp, tên tuổi Nguyễn Thụy Long bùng sáng trong giới giang hồ văn chương, nhất là những tác phẩm nổi đình nổi đám như *Loan Mắt Nhung* (1967) rồi *Kinh Nước Đen* (1969)...Khi *Loan Mắt Nhung* được chuyển hóa phim ảnh do đạo diễn Lê Dân thực hiện với Huỳnh Thanh Trà, Thanh Nga, Tâm Phan, Ngọc Phu, Kim Xuân, Nguyễn Hạnh...phim truyện Việt Nam bắt đầu tiếp nối tranh bá quyền với phim Hồng Kong, Ấn Độ.

Sức sáng tạo những năm trước 1975 của Nguyễn Thụy Long thật mãnh liệt, tác phẩm như dòng suối tuôn trào không thời gian ngừng nghỉ. Tôi bước vào lối đi của Ông, bằng sự tò mò như

tò mò với Hồ Thắm Tư Tưởng của Phạm Công Thiện, tò mò với những bộ tiểu thuyết Yêu – Điên - Loạn... của Chu Tử. Nhưng sự bất gặp kinh khiếp với những hình ảnh phơi bày cực kỳ ghê rợn trong tác phẩm Chim Trên Ngọn Khô, ám ảnh tang thương trong đời sống hạ tầng bị dẫm đạp quá, bị dẫm đạp trước thiên nhiên, trước nhân tình và cuộc đời, khiến tôi thường xuyên tìm kiếm tác phẩm Ông. Hình như, Chim Trên Ngọn Khô xuất hiện trước Loan Mắt Nhung, nhưng chính vì phong cách tài tình trong dựng truyện, khiến Nguyễn Thụy Long được đặt trên ngôi vị độc đáo trường phái riêng.

Thật sự, trước những tác phẩm quyết định hướng đi cho sự hòa nhập vào xã hội đen, bằng một lối rẽ phải có trong tận cùng đời sống đầy cá tính

phản kháng với đời thường. Mỗi mặt trái mặt phải đều nặng nề một cương lĩnh đạo lý khác biệt. Nghĩa khí và cách trao đổi cuộc sống thắm đẫm tư duy sinh học chên nhau như những vòng xoắn hình ống trong một không gian hình học ba chiều. Nên cách cư xử như thế thường của lý triết hủ nho không đầy được bản chất phá cách, liễu lĩnh, tư duy của một xã hội tận cùng nếp sống. Nguyễn Thụy Long hoàn toàn bình tĩnh bước vào môi trường đột biến như vậy, hóa thân trong tâm thức và hành động của những con người phá cách đó. Ông thành công mãnh liệt trong hai bộ tiểu thuyết *Loan Mắt Nhung* và *Kinh Nước Đen*. Theo hồi ký viết *Trên Gác Bút* (NXB Văn Nghệ, California 1999), Nguyễn Thụy Long bước vào làm ký giả báo *Sống* của nhà văn

Chu Tử, được sự khuyến khích hợp với cách viết theo trào lưu của một xã hội có thực những anh hùng của một xã hội có lối rẽ riêng. Tác phẩm *Loan Mắt Nhung* ra đời năm 1967, bằng hình ảnh một cậu học trò lương thiện sống tại đô thành Sài Gòn trong thập niên 60, trước những áp bức cuồng rối phủ dập tạo nên hoàn cảnh xã hội đẩy đưa trở thành du đảng nổi tiếng. Sống cuồng loạn trong một xã hội đen như một thủ lĩnh anh chị làng dao búa. Nhưng trong những phút giây bất chợt, vẫn cảm thấy cô đơn trong cuộc đời, hối hận đánh mất một thời tuổi trẻ, muốn hoàn lương bằng cách cuối cùng diệt kẻ ác rồi nộp mình cho cảnh sát. Cách viết bạch hóa sự gai góc trong cuộc đời của lớp người sống trong hoàn cảnh của xã hội đen tối.

Thật ra, trong giai đoạn đầy rẫy hỗn loạn của thời kỳ thập niên 60, với nhiều sự du nhập những khuynh hướng ngoại lai, và những hiện trạng bất an trong xã hội đương thời, khiến cuộc sống phân cách theo xu hướng nhận định tự kỷ. Chính vậy, sự tách biệt nhiều thành phần trong xã hội cũng là một logic, Nguyễn Thụy Long thành công như hoàn chỉnh một luận án sâu sắc của thế giới tận cùng. Tác phẩm thành công như bước đi mới trong đoạn đường phá cách lối sáng tác với điển tích sáo mòn.

Hàng chục tác phẩm liên tiếp ra đời, nối tiếp những hình ảnh sinh động trong thế giới như thế, đương nhiên Nguyễn Thụy Long trở thành một nhà văn “du đảng”, bằng phong cách viết như thế...Thật ra, người nghệ sĩ đều

muốn mình có một thế giới văn phong riêng, tạo dựng cho chính sáng tác một sự sáng hóa biệt lập. Sự tự do đó giúp nhà văn xây dựng được hình ảnh đặc thù độc đáo trong văn học.

Sau 1975, những buổi trưa ngồi với Nguyễn Thụy Long trong hẻm nhỏ 6C đường Tú Xương Quận 3, tôi lặng lẽ nhìn hình ảnh một “đại ca” văn nghệ oanh liệt một thời. Cung cách sống vẫn còn hào nhoáng khí phách, vẫn bụi đời trên trang phục thô ráp, vẫn lịch thiệp cùng những bạn bè văn nghệ nhỏ tuổi quay quần bên Ông. Thời chưa mở cửa, mỗi ngày gặp gỡ là những lần chung đụng những tàn phai của quá khứ, tâm sự cho qua ngày tháng bên những chai bia lên men con cộp, cười đùa thăm viếng trong mọi vấn đề cần hỏi, rồi theo gót buổi chiều sắp băng lãng hoàng

hôn, chìa tay đóng góp trả quán ra về, không quên hẹn lại ngày mai... Nguyễn Thụy Long vẫn cung cách trang trọng lịch lãm, nhưng anh em đều hiểu rõ sự cơ cực phủ đầy trên nếp áo. Ngoài căn bệnh huyết áp cao, Nguyễn Thụy Long còn tiểu đường nặng với nhiều di chứng. Hình như, cũng vài lần Nguyễn Thụy Long đương đầu với triệu chứng tai biến mạch máu não. Nhưng mỗi lần thù tạc, anh em khuyên uống ít thôi, thì Ông cười ngó tôi có thấy thuốc lo gì? Tâm trạng hình như Ông thích gập gờ bằng hữu để giải tỏa những bức bách trong lòng, mọi bệnh trạng khắc nghiệt như thế nhưng Nguyễn Thụy Long vẫn trầm tĩnh như không còn thời giờ ngó ngang tới.

Khoảng hơn 15 năm gác bút, mười năm kể tiếp (1991-2001) Nguyễn Thụy

Long viết được thêm 4 tác phẩm: Nửa Đời Đối Bóng (1991), Viết Trên Gác Bút (1999), Giữa Đêm Trường (2000), Người Xây Lò (2001). Bước qua thiên niên kỷ mới, Nguyễn Thụy Long viết lại hồi ký và tác phẩm Thìn Ma (2007), Ông tâm đắc trong quyển Hồi Ức 40 Năm Cầm Bút và Hồi Ký Thuở Mơ Làm Văn Sĩ. Trong cuộc sống khắc nghiệt cơ cực, nên trong Hồi Ức 40 Năm Cầm Bút, Nguyễn Thụy Long trần tình mình không bao giờ giấu diếm những thói hư tật xấu, nên viết thật như đã sống thật với cuộc đời, với vinh nhục xấp lổp trong cuộc sống, nhưng vẫn thản nhiên phó mặc những vui dập trôi nổi chung quanh. Chính vậy, nhân vật của nhà văn Nguyễn Thụy Long thường nhẵn nhụi, chịu đựng những nghịch cảnh, nhân ái và độ lượng.

Năm 2009, Ông dồn hết tâm huyết cho bộ bản thảo Mả Động, dự trù khoảng 4000 trang, nhưng đến khi nhắm mắt lìa đời, Mả Động mới viết được hơn 1000 trang.

Nguyễn Thụy Long để lại, ngoài dang dở của bộ tác phẩm Mả Động còn hơn trăm truyện ngắn, (nằm u buồn vất vưởng giữa thế gian !!!....)

NGÔ NGUYỄN NGHIÊM
Viết tại Thư trang Quang Hạnh
Cuối Đông/2012

<https://luanhoan.net/gocchung2013/html/bm%2025-10-2013%2018.htm>

CHIẾC BÀN TÔI NGỒI THẬT RỘNG, phủ một tấm khăn bàn trắng. Bây giờ thì nó hẹp lại, hẹp lại vì những hộp bia không. Tôi xếp những hộp bia không theo hàng lối thứ tự, mới đầu thì hàng một, rồi hàng hai, bây giờ hàng ba. Tôi coi việc làm vô ích đó là trò chơi để tiêu khiển thì giờ.

Tôi đã cản không cho người hầu bàn dẹp những hộp bia đã uống hết. Tôi có ý định trước, lát nữa chính tay tôi sẽ liệng những hộp bia này, từng chiếc một xuống sông.

Tôi không ngờ mình lại có thể uống được nhiều rượu đến thế. Bốn năm năm trời nay bây giờ tôi mới uống lại lần thứ nhứt. Vẫn còn phong độ ngày xưa, ngày tôi đổ rượu vào chậu thau, cùng với Nhạ uống đến bất tỉnh nhân sự. Khi tôi tỉnh dậy, Nhạ đã lên đường, nó đi biệt bốn năm trời, bỏ cả người yêu bè bạn. Ngày về, Nhạ chỉ ba bông mai trên cổ áo, vạch bụng cho tôi xem:

– Ba bông mai này ta đổi bằng hai khúc ruột nối dây nylon, đây là chiến thương bội tinh...

Tiếng cười của Nhạ vẫn hồn nhiên như ngày nào. Hắn ngậm ngùi khi nhắc đến người yêu, nàng đã có chồng và có một con. Nhạ nói:

– Đáng lẽ tao đỡ khổ, nếu tao chịu đổi về Saigon, bà già tao chạy chọt quả trời, tao được về làm một chân vệ sĩ cho Ông Tướng. Tao nghĩ bụng không vợ thì đừng, còn làm vệ sĩ thì không có tao rồi. Tao lại trốn về đơn vị cũ xin tiếp tục chiến đấu.

Buổi trưa hôm nay Nhạ đến rủ tôi đi chơi, tôi nói, hôm nay là ngày sinh nhật của tao, nhưng mày nên cút đi chơi nơi khác, tao ăn sinh nhật một mình.

Nhạ trợn mắt nhìn tôi, có cái vụ ăn sinh nhật nữa sao, rởm đời quá vậy? Tôi cười không trả lời. Nhạ không hỏi thêm gì, bỏ đi.

Tôi nhìn ra ngoài sông, Saigon vừa ngớt cơn mưa chiều, bầu trời u ám. Cái

bàn tôi kê sát mé sông, ở một góc riêng biệt. Hôm nay chiều thứ sáu, quán nổi Mỹ Cảnh vắng khách, không khí thật yên tĩnh, tôi ngồi một mình lặng lẽ uống bia... Tôi nhìn vào chiếc kim đồng hồ nhích chậm chạp. Đúng sáu giờ ba mươi chiều, ba mươi năm về trước tôi ra đời... A giờ này đây. Đúng như lời mẹ tôi từng kể lại.

Cha tôi vui mừng quên cả ăn. Ông Đốc tư Chương, người bạn của gia đình tôi kêu rầm lên:

– À cái thằng này cứng đầu ghê, suốt một ngày một đêm mới chịu ra!

Mẹ tôi thỉnh thoảng vẫn kể lại câu chuyện đó. Những lúc đó không hiểu tại sao tôi ngậm ngùi, tôi thương mẹ vô cùng, mẹ đã mang nặng đẻ đau, mẹ đã

cực nhọc nuôi tôi khôn lớn. Sự đền đáp của tôi chưa được một phần nhỏ.

Ngày hôm nay tôi bỏ nhà ra đi.
Sáng hôm nay mẹ tôi còn nhắc:

– Hôm nay là ngày sinh nhật của con.

Tôi nói:

– Con nhớ!

Tôi nhìn vào mặt mẹ, khuôn mặt đã nhăn nheo vì năm tháng đã chồng chất, tôi vẫn còn giữ tấm hình của mẹ tôi hồi mười bảy tuổi, hồi bà còn là một nữ sinh có sắc đẹp tuyệt vời. Thỉnh thoảng tôi hỏi trêu mẹ:

– Tại sao mẹ lại lấy bố, ngày xưa bố nghèo mặt rệp mà?

Mẹ tôi lườm mắt. đập khế vào đầu tôi.

– Thằng ranh, chỉ hỏi vợ vẫn, mấy ba chục tuổi đầu rồi mà vẫn như trẻ con ấy, nếu tao có phúc như người ta đã có cháu nội...

Tôi im lặng, bỏ đi. Tôi không muốn mẹ tôi nói về chuyện ấy.

Tôi tiếp tục uống bia, nối tiếp từng miếng thuốc lá. Tôi thấy mình lãng mạn, sự lãng mạn không hợp thời, kể cả cái việc ngồi tư lự để nhớ đến ngày ra đời của mình cũng thối tha nữa. Nhưng tôi biết làm gì cho hết buổi chiều này.

Tờ báo tôi đang hợp tác bị đóng cửa, tôi đành để cho trí óc mình được tự do mơ mộng dù là mơ mộng thối tha, uống rượu mừng cái sinh nhật rẻ

tiền của mình. Tôi uống rượu cho nên tôi sừng sừng ngà ngà và nhìn thấy cái rẻ tiền của mình. Mẹ khỉ, sinh nhứt là cái chó gì mà phải mừng. Bộ sung sướng hãnh diện lắm sao mà kỷ niệm, tưởng nhớ.

Tôi nhìn vào cái ghế đối diện, nó chỉ là một cái ghế trống không. Ở đó không có một người ngồi, chỉ một người đó, như điều tôi mong ước. Tôi thấy buồn trong men rượu đầy mà tôi đã quên đi từ lâu. Anh buồn, anh buồn lắm em ạ! Nỗi buồn đó anh không thể giữ kín, mặc dù anh đã tự nhủ mình phải giữ kín. Anh đang muốn mình giữ kín mãi mãi, khi nhìn anh, em sẽ chỉ thấy anh hiền lành như ngô khoai, đôi khi anh khờ khạo, đôi khi anh lẩn trốn. Nhiều khi tôi tự hỏi tại sao mình phải lẩn trốn. Nhiều khi tôi tự hỏi tại sao anh

phải lẩn trốn, phải quay đi, phải nóng mặt khi chợt nảy ra một ý nghĩ nào đó trong đầu? Tại sao tôi không phó mặc?

Tôi không còn gì cả không còn một chút gì, nguyên vẹn... Ba mươi năm trời được đời sống này dày đắp, tôi không tan tành ra từng mảnh là may. Chiều nay tôi ngồi đây, ném từng hộp bia không xuống lòng sông, nhìn theo những lượn sóng dập dềnh, nghe tiếng sóng vỗ vào mạn thuyền, nghĩ ngợi, ao ước Tôi trở lại bình tĩnh lạ lùng. Tôi chợt nhớ hai câu thơ của Thanh Tâm Tuyền:

Ném màu thuốc cuối cùng xuống lòng sông.

Để thấy lòng mình phơi trên kẽ đá.

Buổi tối tôi trở về nhà, mẹ tôi nhìn tôi, hỏi:

– Con đi đâu suốt ngày hôm nay?

– Con đi uống rượu!

Mẹ tôi im lặng, hình như một sự im lặng bất mãn. Bà đứng dậy mở tủ lạnh, đưa tôi “bát chè”.

– Chè đậu xanh, con ăn cho mát rồi đi ngủ cho khỏe.

Tôi đỡ bát chè trên tay mẹ, tôi lặng lẽ ăn.

Tôi nhớ hồi bốn năm về trước, khi tôi uống rượu say mèm về tới nhà, tôi bất tỉnh. Suốt đêm hôm đó mẹ tôi thức bên tôi, khi tỉnh dậy, tôi còn thấy bà ngồi bên cạnh. Đôi mắt bà buồn bã. Tôi không thể cầm được lòng, tôi hứa:

– Từ nay con không uống rượu nữa.

Bây giờ tôi lại uống rượu, tôi lại hư đốn, tôi không thể hứa thêm được nữa. Mẹ tôi nhỏ nhẹ hỏi:

– Con có chuyện gì buồn phải không?

Tôi im lặng, mẹ tôi tiếp:

– Mẹ biết con buồn, hôm nay là ngày sinh nhật con, mẹ tha thứ.

Tôi điếng lòng, tôi muốn gục đầu vào lòng mẹ tôi khóc như thuở thơ ấu. Như thuở lần đầu tiên về thăm quê nội ở Hà Đông. Khi thấy quá nhiều người xa lạ vây quanh tôi.

Tôi sợ hãi chạy đi tìm mẹ, tôi khóc trong vòng tay ôm của mẹ, và thấy vòng

tay ấy vững vàng. Ngày ấy tôi tưởng vòng tay của mẹ có thể che chở tôi suốt đời, xoa dịu được tất cả nỗi buồn, sự sợ hãi nào đến với tôi.

Đến bây giờ thì tôi thấy rằng vòng tay bao la của mẹ không thể xoa dịu được hết những âu lo, những buồn phiền của tôi. Tôi không thể ỷ lại, tôi phải tự tin. Mẹ tôi cần những phút yên ổn cho tuổi già.

Tôi đến bàn viết. Ngồi xuống ghế châm một điếu thuốc lá... Tôi nghi ngờ thật nhiều. Tôi phải mở đầu một cuốn chuyện thật dài, không phải viết về riêng nỗi buồn tầm thường của mình. Cái buồn của mình không đáng kể.

* * *

Hoài rút một miếng thuốc lá gắn lên môi chàng bật quẹt, rít một hơi thuốc dài, thẳng bé con vẫn đứng sau lưng chàng.

– Thấy cho em coi xe, em lau chùi đàng hoàng.

Hoài sửa soạn cái kính râm cho ngay ngắn trên sống mũi, cúi xuống nhìn nó gật đầu.

Đứa bé ù té chạy ra đầu ngõ.

Con hẻm vắng, cái cửa nơi chàng thường đến vẫn đóng im im. Cái cửa mới được làm lại bằng gỗ dầy chắc chắn, thay cho cái cửa cũ bằng gỗ mảnh mong long bản lể.

Hoài sờ tay vào tấm lưới ca-rô thò một ngón tay vào trong tìm nút chuông.

Chuông reo, chàng nghe tiếng dép lẹp xẹp từ trong nhà đi ra tắm màn cửa kéo xoạch một khuôn mặt con gái nhìn ra. Chùng nhận rõ khách quen, thiếu nữ mới mở khóa, Hoài bước lên bậc thềm lách vội vào nhà.

Hoài nhìn cô gái, con bé ngon lành, con bé là em bà chủ. Nàng còn giữ giá, nàng biết giá trị của tấm màn trinh của mình. Hoài chắc chắn nàng còn nguyên vẹn. Hoài nói đùa:

– Em còn nhớ anh không?

Cô gái nhìn Hoài đơng đưa:

– Đủ tiền chưa?

– Nhưng còn không đã?

Cô gái cười:

– Còn...

– Cho anh khám một cái, anh sắp đủ tiền rồi...

– Nham nhở...

Nàng đập vào tay Hoài, nàng quay vào nhà. Hoài đi theo.

Hoài vào nhà, kéo chiếc ghế mây ngồi xuống. Có hai người khách ngồi chờ, ba cô gái ngồi ở một góc. Hoài nhìn họ thật kỹ vẫn những em cũ mềm, ngon lành nhưng cũ, ở nhà này họ không còn ngon lành nữa sẽ bị đào thải.

Chị chủ chứa từ ngoài nhà đi vào chị đội cái khăn lông xùm xụp trên đầu. Chị ta bị bệnh thần kinh. Hoài lên tiếng hỏi:

– Chị lại bệnh ạ?

– Dạ, khổ quá, em cứ bị cái chứng bệnh thần kinh hành hạ hoài, nhiều khi em như con điên.

Hoài chửi thầm: “Tiên sư em, em bất nhân bạc ác, nếu trời có mắt trời còn phải băm em ra hàng trăm mảnh mới xứng đáng với tội lỗi của em.”

Hoài đã hút hết điều thuốc, chàng dụi tắt mẩu thuốc thừa vào thành ghế. Chàng thấy cổ mình khát khô.

– Cho một hộp coca đi!

Chị chủ tới tủ lạnh, chị lấy hộp coca ướp lạnh, chị lên tiếng hỏi:

– Đứa nào cầm cái mở bia?

Một thiếu nữ lên tiếng:

– Con Lan chị ạ?

– Con Lan đâu?

– Nó đi khuya!

Chị chủ dẫn mạnh hộp coca lên mặt bàn.

– Tổ cha nó thấy đi... thì tối mắt lại không còn nhớ gì ráo. Sao mà lâu quá vậy, cả tiếng đồng hồ rồi...

– Bồ nó mà chị!

Chị chủ xì một tiếng:

– Cái con ngu như chó.

Hoài với hộp coca lăn trên má mình. Hơi lạnh làm chàng dễ chịu, chàng ngồi gật gù chàng lại châm một điếu thuốc lá nữa... chàng để trả hộp coca lên bàn.

– Khát quả, cho tạm một ly trà đi.

Chị chủ vừa rót nước, vừa chửi bới cô gái tên Lan.

Hai người khách ngồi chờ.

Hai người khách cười hình hích, họ có vẻ thương gia.

Chị chủ chứa hỏi Hoài:

– Có ba cô đó anh đi ai?

Hoài lắc đầu:

– Xin lỗi chị!

Chị chủ chứa thân mật, kéo cái ghế thấp đến trước.

– Muốn đặc biệt hả?

– Chứ sao?

– Ba ngàn lận!

– Có ra quái gì không?

– Dĩ nhiên, anh nhìn thấy nó anh mê luôn, mới phả xong.

– Phá ở đây hả?

– Không, ở một nơi khác, nhưng tôi bảo đảm với anh mà.

Hoài chặc lưỡi:

– Kêu nó lại đi!

Chị chủ chứa với gọi xuống nhà dưới:

– Mai ơi! Kêu con Sương.

Người con gái tên Mai dạ to, nàng là em gái chị chủ chứa. Hoài nhìn theo:

– Tôi ưng em gái chị.

– Quỷ nà!

– Thiệt đó, nếu chị hạ bớt, tôi có thể...

Hoài nhìn người đàn bà, cười, hỏi lại:

– Bao nhiêu lận?

– Như tôi đã nói với anh.

Hoài chắc chắc lưỡi:

– Mắc quá, bớt đi!

– Không bớt được.

Chị chủ chứa giật phắt tiền trên tay hẳn ta:

– Đối với ai thì mắc chớ đối với anh đâu có mắc mớ gì, đáng đồng tiền bát gạo quá mà.

Chị chủ chứa đưa ba người khách ra cửa một lúc chị quay vào, lấy hộp coca khác mở cho Hoài.

– Chơi bời như mấy cha chết mẹ người ta hết. Bọn đàn ông các anh tham lam quá trời. Thời buổi này khó khăn, đâu có như ngày trước, anh thấy đó là khách quen lắm mới tiếp, ba thằng cha này năn nỉ quá trời tôi mới cho vào, lần sau thì thôi, tôi cũng vái luôn. Anh biết không có mìn rình mò cái nhà này cả tháng nay rồi.

– Tôi nghe nói chị có chạy chọt mà.

– Dạ có, nhưng trước kia, bây giờ ông Quận mới, ông không chịu ăn.

Không khí oi bức; Hoài cời phanh ngực áo, chàng nhìn ra ngoài trời:

– Có lẽ trời mưa mất, sao lâu quá vậy chị?

– Nó cũng sắp về bây giờ.

Hoài chợt nghe tiếng chuông reo, một cô gái chạy xuống mở cửa. Cô em gái của chị chủ chứa vô trước, một người con gái bỏ tóc xõa đi sau, nàng nhỏ nhắn trong bộ quần áo ngủ màu cà phê sữa, khuôn mặt xinh đẹp. Chị chủ chứa giới thiệu:

– Sương đó à !

Hoài đứng dậy, chàng cầm theo hộp coca uống dở:

– Phòng lạnh có điện không chị?

– Điện cúp, tôi đã cho chạy máy phát điện riêng phòng đủ lạnh rồi đó.

Hoài đi trước, người con gái tên Sương theo sau. Thiếu nữ lạnh lùng hỏi Hoài:

– Anh bằng lòng với giá chị Tư nói trước?

Hoài ngó nàng:

– Sao em lại hỏi một câu kỳ cục vậy?

– Xin lỗi, có nhiều ông cứ đi tươi rồi không chịu giá đó, người ta kêu mắc.

Hoài cười.

Nàng tò mò hỏi Hoài:

– Anh đến đây thường không?

– Bất thường.

– Em mới tới mấy ngày hôm nay nên không biết.

– Nhà em ở trong xóm à?

– Muốn chung một căn nhà với mấy con bạn, nơi đó chỉ là địa điểm ngồi đợi khách, còn nhà em ở nơi khác, tối em về...

Không khí mát lạnh, Hoài thấy dễ chịu. Nàng vấn mái tóc lên cho gọn, Hoài không cho, nàng để xõa trở lại, phủ kín lấm lừng nàng, kín khuôn ngực mịn màng của nàng.

– Không dùng vấn lên, để thế này đẹp hơn.

Nàng cười, hàm răng trắng đều đặn:

– Anh lãng mạn!

– Bởi thấy tóc em đẹp quá, đừng uốn nhé, uốn...

Chàng vuốt ve trên mái tóc của nàng, chàng chợt nghĩ đến mái tóc người yêu. Cái hình ảnh đó nay đối với chàng đã trở nên xa vời. Giọt nước mắt của nàng đêm qua, bây giờ đã trở nên vô lý, em hiểu chưa, anh thương hại em, nhưng anh không thể ngủ được cái thói tha của gia đình em. Hoài đã bỏ đi, chàng không nhìn lại người yêu. Hết thật rồi. Câu nói cuối cùng của chàng với nàng:

– Anh tiếc cái công của anh trong suốt hai năm trời.

Thiếu nữ xoa nhẹ lên ngực Hoài:

– Anh nghĩ gì vậy anh?

– Không!

Chàng hỏi han nàng những chuyện băng quơ, những câu chuyện đầu môi chót lưỡi không nghĩa lý gì. Chàng cũng không để ý những mẫu tâm sự vụn vặt, chàng chỉ chú ý đến nhan sắc nàng, đến dục vọng.

Sương ngồi dậy, nàng bình thản, Hoài hút thuốc lá ngấm nghĩa thiếu nữ, mỗi lần vào đây chàng cũng hỏi, với những nhan sắc xinh đẹp như vậy họ có thể có nổi một người chồng, tại sao họ đi làm điếm? Chịu sự hành hạ nhiều khi vô ý thức của bọn đàn ông? Họ hư hỏng? Nghèo nàn? Họ có hàng trăm lý do để bào chữa.

Thốt nhiên Hoài mỉm cười, chàng thấy mình vớ vẩn. Tìm hiểu tâm sự một con đĩ. Chàng đập đập vào trán mình.

Thiếu nữ đã bận xong quần áo, nàng chột hỏi:

- Anh nhức đầu à?
- Không?
- Sao anh đập tay vào trán.

Hoài cười:

- Tại anh nghĩ vớ vẩn.
- Anh nghĩ gì?

Hoài béo má nàng:

- Em hỏi làm gì, tò mò...

Hoài ôm lấy nàng hôn gỡ gạc.

– Em ngon lành em đang là gái ăn khứa, em kiếm ra đồng bạc lắm phải không?

Nàng chỉ cười, nàng gỡ tay Hoài ra:

– Anh cũng tò mò.

Nàng mở cửa

– Em ra trước nhé!

Nàng lên nhà, chị Tư ngồi ở một chiếc ghế bàn kê sát tường cái khăn xùm xụp trên đầu:

– Chị lại bệnh!

– Ủa, đừng có đùa nào chộc tao, tao đập thấy mẹ, tao bị bệnh thần kinh...

Sương buồn cười; cứ mỗi lần hỏi han đến chị chủ, chị lại mang cái bệnh thần kinh ra hù. Chị thích được mọi người chú ý đến mình, nhưng vẫn giả vờ.

Sương nhìn căn nhà vắng vẻ, hỏi một câu bằng quơ:

- Hôm nay ít khứa nhỉ?
- Tao phải đuổi bớt đi đấy.

Chị Tư cười:

– Cần gì, em biết đó, chị cũng đã giàu rồi, chị đâu cần gì. Chị chỉ nghĩ đến các em, chị ăn ở phước đức Trời Phật không bỏ chị...

Sương cười thầm, một triệu con mẹ Tú Bà trên cõi đời này chỉ còn biết lấy Trời Phật ra chứng minh tấm lòng của mình. Sương đã chứng kiến, nàng cay đắng trong buổi đầu tiên của đời mình, khi nàng ngã giá, nàng cầm giấy trăm thật chắc trong tay.

Theo một gã đàn ông to béo vào phòng. Nỗi đau đớn, túi hờn đỏ nàng không quên. Lúc đó nàng không nghĩ đến Trời Phật, nàng chỉ nghĩ đến đàn em nhỏ của mình. Đến trái hỏa tiễn vô tình cướp đi mạng sống của song thân nàng.

Hoài thùng thẳng lên nhà, chàng không ngó ngang gì đến người thiếu nữ mình vừa ân ái.

Chàng rút ở túi quần ra một xấp bạc, hình như bạc vừa lấy ở ngân hàng ra còn đang ghim. Chàng liệng ba xấp giấy trăm xuống cái bàn nhỏ kê ở gần cái ghế của chị Tư, miệng đếm:

– Một... hai... ba, chị đếm lại đi.

Chị Tư vui vẻ, cất tiền vào túi:

– Anh với tôi mà còn phải đếm chi cho mệt.

Hoài đưa thêm một trăm lẻ:

– Còn tiền hộp coca. Chị mở cửa tôi về...

Chị Tư ra hiệu cho Sương. Hoài đi trước. Sương theo sau. Nhìn cái mặt lầm lỳ của chàng, Sương thấy chàng có cái vẻ ngang ngang, tàng tàng. Chàng là con nhà giàu, hay một thương gia. Hạng thương gia từng lui tới đây để đốt tiền.

Ồ mà mình, để ý đến làm gì. Người thanh niên đã ra tới cửa, chàng nheo mắt với thiếu nữ. Nâng cằm nàng, hôn vội lên má nàng:

– Mở cửa cho anh về, lần sau tới anh kiếm em nữa.

Sương mở cửa, nàng nói đùa:

– Trông cái mặt chằm dằm mà thấy ghét,

Chàng khuất mình sau khung cửa.
Sương trở vào, nàng lên nhà nói với chị Tư:

– Em về chị ạ.

– Ủa về sao, ở đây một lát, biết đâu không có khứa nữa.

Sương lắc đầu:

– Em về, mệt rồi...

Chị Tư móc tiền trong túi ra:

– Chị thanh toán cho em, hôm nay em được năm dù, ráng giữ sức, mai một em còn đông khứa nữa, nhiều người chưa biết đó.

Sương mỉm cười, nàng cầm tiền gói vào chiếc khăn mù-xoa, nàng trở lại căn nhà đợi thay chiếc áo dài trắng, nàng buộc cái khăn tang lên đầu. Cô bạn hỏi:

– Mày về à?

– Ủ về!

Cô bạn ngấm nghĩa:

– Trông mày có vẻ nữ sinh lắm!

Tiếng nói người bạn vừa có vẻ đùa cợt vừa chua chát. Sương im lặng, nàng ra khỏi nhà, nàng thấy tâm hồn mình thoải mái. Sương nghĩ đến những đứa em của mình, căn nhà mới sang, tiện nghi hơn căn nhà cũ. Nhất là giúp cho Sương và các em quên được hình ảnh của cha mẹ. Cái chết thảm thiết của hai người.

Sương leo vội lên xe taxi.

– Ông cho tôi lên Saigon.

Buổi chiều trời như sắp sửa đổ một trận mưa rào. Sương đi dọc theo đường Lê Lợi. nàng định bụng, sẽ mua cho các em mấy cái bánh paté chaud. Nhưng vui chân nàng lại rẽ vào Tax.

Sương dừng lại trước hàng bán nữ trang nàng ngắm nghía tấm lắc bằng vàng Tây nhỏ xíu. Tấm lắc này con bé Hương đeo vừa đẹp.

Nàng hình dung thấy nụ cười hồn nhiên của em, đôi mắt trong sáng. Chiếc mà mუმ mუმ. Sương chợt buồn, nếu không có chúng nó, chắc nàng chết mất, nàng không còn muốn sống. Nhiều đêm nàng ôm em ngủ, nàng khóc sưng cả mắt.

Sương lại sang hàng bán quần áo trẻ em, nàng hỏi mua chiếc áo đầm cho em, bỗng có tiếng reo lên:

– Sương Sương!

Sương giật mình, nàng đứng mím cười, người bạn gái chạy lại, nắm lấy tay nàng;

– Trời ơi tao tìm quá trời bây giờ mới gặp mày. Dọn nhà đi đâu mà không cho ai biết cả, các em ra sao?

Sương buồn bã, nàng nói nhỏ:

– Tới nhà một ông bác, các em tao vẫn ngoan, cảm ơn...

Cô bạn gái trở mắt nhìn Sương.

– Sao mày hồi này khách sáo quá vậy, mày thay đổi nhiều quá.

– Phải, tao thay đổi nhiều...

Cô bạn vốn hồn nhiên, nàng mặc đầm, tóc cắt ngắn, nàng nắm chặt tay bạn:

– Mà đừng buồn, hãy nghĩ đến các em, anh Hùng viết thư về hỏi mày hoài, anh muốn biết địa chỉ mày.

Sương thấy tim mình nhói đau.

Cô bán hàng đã gói xong chiếc áo. Sương trả tiền, Sương nói nhỏ với bạn:

– Có viết thư cho anh Hùng, nói tao gửi lời cảm ơn, đừng nghĩ đến tao nữa, quên đi là hơn.

Người bạn gái kéo Sương đi xuống cầu thang:

– Hồi này mà kỳ cục quá, thôi mình vào một tiệm nước nào đó ngồi nói chuyện nhiều. Ít ra mà phải cho tao biết mà ở đâu, làm gì, mà trốn hết bạn bè thế là làm sao.

Sương khó nghĩ, nàng thấy khó khăn, nàng muốn trốn, trốn tất cả bạn bè, thân phận này còn nỡ nhìn ai. Nàng thấy ngượng ngùng khi đi chung với bạn.

Sương gỡ tay bạn:

– Thôi không uống nước đâu, mà cho tao về, tao cảm ơn mà.....

Cô bạn cứ giữ chặt Sương.

– Ô hay, con bé này sao kỳ cục quá vậy.

Hai người đang giằng co nhau, chợt Sương nhìn thấy người khách chơi hồi nãy đang đi dạo, ngắm nghía những món hàng bày trong tủ. Sương càng cố, sao hấn lại lần mò vào đây.

Giọng cô bạn gái Sương the thé khiến gã đàn ông ngoái cổ lại, Sương bối rối, gã đang bình thần đi lại, hấn đã nhận ra Sương rồi.

Sương sợ hấn nham nhở vội gọi bừa.

– Anh Hùng, anh Hùng!

Sương nói rồi rút:

– Anh hẹn em ở đây sao mãi bây giờ mới tới.

Hoài chợt hiểu, chàng nhìn cô bạn Sương gật đầu chào, rồi nói với Sương:

– Ai dè em đến sớm vậy, anh kệt chút việc.

Hoài quay sang nhìn người thiếu nữ ăn mặc lịch sự, chàng nhìn ánh mắt cầu khẩn của Sương, chàng đóng kịch luôn:

– Ai biết em ở trên lầu, em mua gì vậy?

Sương sung sướng:

– Em mua mấy bộ quần áo cho con Út. À quên để em giới thiệu, đây là chị Mai, chị bạn học em ngày trước.

Nàng quay sang Hoài:

– Còn đây anh Hùng, xếp của tôi đấy Mai ạ! Tụi “moa” có hẹn ở đây...

Sương nói líu tíu, không để Mai hỏi

được gì, Mai nhìn Hoài, nàng lí nhí nói:

– Xin lỗi ông, tôi tưởng Sương đi một mình nên tính rủ đi chơi, nhưng thôi để dịp khác vậy. Sương cho mình biết địa chỉ đi.

Sương đánh trống lảng:

– Nhà mình khó tìm lắm, thôi để hôm khác mình sẽ đến Mai, mình đưa Mai đến nhà chơi nhé!..

Mai đành chia tay, Sương và Hoài đi một ngả khác. Tới trước một cửa hàng Sương đứng lại:

– Em thành thật cảm ơn anh!

Hoài mỉm cười thật thân mật:

– Có gì mà cảm ơn, nhưng này anh nói cho em biết tên anh không phải là

Hùng, anh là Hoài... Sao lúc này em có vẻ hốt hoảng quá vậy? Cô đó là thể nào?

Đôi mắt của Sương trông đến tội nghiệp, nàng nói như van Hoài:

– Chuyện riêng của em, anh tìm hiểu làm gì, em cần nói một điều thôi, người bạn vừa rồi không phải hạng gái như em, mong anh đừng hiểu lầm, thôi anh cho phép em đi.

Trên môi Hoài vẫn giữ nguyên nụ cười, chàng nắm lấy tay Sương:

– Em bỏ đi đâu có dễ vậy được hả cưng, trời còn sớm chán mà, đi chơi với anh một vòng.

– Đi chơi với anh?

– Chứ sao!

– Anh không e ngại?

– E ngại cái mẹ gì, em muốn nói với anh đi chơi ở ngoài phố với một con điểm có xấu hổ không chứ gì. Anh trả lời ngay anh cóc cần.

Lối nói của chàng vừa đốp chát vừa kênh kiệu. Chàng nói tiếp:

– Người bạn của em còn quanh quân đầu đây, mình chia tay ngay lúc này, lỡ ra bạn em gặp em rồi mần rằng chứ? Tốt hơn hết đã đóng kịch thì đóng cho trót.

Sương thấy chàng nói hữu lý, nàng gật đầu.

– Vâng, mình đi một quãng đường rồi chia tay vậy nhé!

Hoài chỉ cười nhạt, nàng khó hiểu nổi thái độ của chàng. Nàng lặng lẽ đi bên Hoài ra đường. Chàng đưa luôn Sương vào Brodard, Sương giẫy nẩy.

– Vô đây làm gì?

– Uống nước!

– Em không khát, cảm ơn anh.

– Không khát, cũng nên vào vì anh mời, anh rất ít khi mời ai, từ chối anh giận lắm đó, từ chối tức là xúc phạm đến danh dự của anh biết không?

Sương miễn cưỡng theo Hoài vào tiệm, anh chàng này cái mặt trong ngang ngạnh, nhưng không phải khó thương. Hắn có cái duyên dáng ngầm. Chàng gọi cho Sương một ly cam vắt, còn chàng một tách cà phê đen.

Hoài thở khói thuốc, xóa nhòa khuôn mặt Sương, chàng với tay cầm giải khăn tang:

- Em để tang cho ai vậy?
- Anh hỏi em làm chi chuyện đó chứ không ăn nhằm gì hết!

Hoài thổi khói một cách hỗn xược:

- Thôi vậy!

Chàng dùng hai ngón tay bóp tắt đầu thuốc, nói một mình:

- Hút thuốc nhiều quá rát cả lưỡi.

Hoài chợt hỏi:

- Sao hôm nay em về sớm quá vậy?
- Không thích làm nữa.

Chàng nhướng mắt lên, cúi xuống, cầm cái muỗng khuấy nhẹ ly cà phê. Chàng im lặng uống rồi nhìn qua cửa kính ra phía công trường Lam Sơn. Sinh hoạt bên ngoài lặng lẽ, âm thanh không thể lọt qua lớp kính dày.

Không khí giữa hai nười nặng nề quá, Sương chợt hỏi:

– Sao anh không đưa bà xã đi chơi?

Hoài chỉ vào ngực mình:

– Bà xã của anh ấy à?

– Còn ai nữa.

Hoài lắc đầu:

– Chưa có bà xã.

– Xạo!

Hoài nghiêng mặt nhìn Sương:

– Anh phải nói xạo với em, ích lợi quái gì, muốn em anh có tiền là xong rồi đó, mới cách đây khoảng hai tiếng đồng hồ chứ mấy.

Sương bắt mắt nàng đỏ lên:

– Sao anh khi người quá vậy?

Hoài cười ngay, chàng nắm lấy bàn tay nuột nà của Sương:

– Giận hả, đừng giận tổn thọ lắm, em hãy nhìn ra ngoài đường kia, buổi chiều đẹp lắm, ở đây không có chiến tranh, hãy hưởng cho hết. Buổi chiều kỳ ngộ này cả hai đứa mình nên cùng sống cho thanh thản. Em đang chích vành khăn tang, có lẽ đang có một sợi lo nghĩ nào đó, hoặc đang khổ tâm về

đời sống của mình. Quên đi, cả anh cũng quên nữa.

Sương bớt giận, nàng ngấm nghĩa về lịch sự sang trọng của Hoài.

– Anh mà cũng có điều khổ tâm sao?

– Ai cấm đâu?

– Nói chuyện với anh bực bỏ xù, y như bị dấn vào tai người ta.

Hoài cười, chàng hút liên tiếp hai ba điếu thuốc lá. Sương nhìn thấy những chiếc bánh ngon lành trong tủ kính nàng lại nghĩ đến các em, nàng vẫy người bồi lại:

– Anh gói cho tôi ba cái ngọt loại ba mươi lăm đồng một cái và ba cái pa-téchaud.

Một lát người bồi mang bánh đến,
Sương giở cái khăn mùi xoa ra trả tiền.
Hoài chặn lại:

- Để anh trả luôn thế.
- Cảm ơn, em mua về cho các em.

Hoài cương quyết:

– Vậy anh còn đáng trả hơn nữa.
Cất tiền đi, anh giận đấy.

Chàng hất mặt ra hiệu cho người
bồi đi nơi khác. Sương vui miệng kể:

– Chiều nào đi làm về em cũng phải
mua bánh cho mấy đứa em, nhất là con
bé tí, em mà quên phải biết với nó.

- Ba má em đâu?
- Chết rồi!

– Tội nghiệp, tại sao chết!

Sương im lặng, nàng nói:

– Thôi xin anh, đừng nói đến chuyện đó nữa.

Hoài thân nhiên.

– Một lần khác sẽ nghe em kể chuyện, chắc là bị thương lắm.

– Vâng, một lần khác.

Sương nhìn ra ngoài trời.

- Gần tối rồi đó anh, em phải về...

– Anh đưa em về.

– Thôi, cảm ơn, em đi xe tắc-xi được rồi, phiền anh quá.

– Có gì phiền đâu, anh sẵn xe.

Lời nói của chàng tha thiết. Sương không nỡ từ chối.

Sương xuống xe ở đầu ngõ, Hoài hỏi:

– Anh có thể vào thăm gia đình em được không?

– Em xin anh rồi mà, để lần khác.

– Em hứa rồi đấy nhé!

Hoài phóng xe đi, Sương lăm lủi đi vào ngõ hẻm. Hai đứa em gái của nàng đón nàng ngay cửa. Con bé Hương reo ầm lên:

– Chị, chị có mua kẹo cho em không?

Sương cúi xuống hôn em, dúm gói bánh vào tay em.

– Nhiều lắm, chị đâu có quên.

Nàng hỏi con bé lớn:

– Anh Tùy đâu?

– Ảnh trong nhà!

Nàng dắt hai em vào nhà. Đèn bật sáng, Tùy đang cầm cúi sữa cái cảnh cửa tủ, nó ngừng tay khi Sương vào:

– Cái tủ này như đồ hàng mã, mới mua đã hỏng bản lề rồi.

Sương vào nhà thay quần áo, nàng trở ra. Con bé em đã bung cơm lên bàn ăn. Tất cả đồ đạc trong nhà này đều mới mẻ. Sương không muốn nhìn lại những đồ đạc cũ của cha mẹ để lại, căn nhà mà Sương đã lớn ở đó. Từ ngày cha mẹ nàng chết, ba tháng đã trải qua, các em nàng đã ngùi ngoại buồn, Tùy và

các em đi học đều đặn, Sương tự thấy mình được an ủi, chúng nó nghĩ Sương đã xin được một việc làm lương cao. Nhiều khi Tùy nói:

– Thật may mắn, em nghĩ ba má chết đi chị em mình sẽ khổ lắm, không ngờ trời thương giúp chị có công ăn việc làm đảng hoàng.

Những lúc đó Sương chỉ cười nhạt, nàng đau khổ, nhưng không thể để các em nàng biết việc làm bỉ ổi của nàng.

– Ăn nhanh lên, mình đi coi Ti vi.

Tùy lừ lừ nhìn em.

– Không có đi đâu hết, ở nhà, đứng xem ké ở cửa nhà người ta nhục như con chó.

Con bé Hương phụng phịu:

– Có phim “Combat” hay lắm, ở nhà buồn là buồn...

Sương vuốt tóc em:

– Thôi được, đi coi nốt hôm nay, mai chị sẽ cố gắng mua cho một cái để ở nhà coi.

Tùy ngắt chị:

– Chị cứ chiều chúng nó, tiền chứ có phải là rác đâu, chị đi làm cực nhọc suốt ngày, ba má chết mà được như thế này là may mắn lắm rồi.

Hai đứa bé ăn cơm vội vàng rồi ra đi.

Còn lại Sương và Tùy, Sương nói với em:

– Em đừng nên khắt khe với các em quá, hãy thương chúng nó nhiều hơn nữa, tội nghiệp chúng mồ côi quá sớm, hai chị em mình còn được sống cạnh ba mà mười mấy năm trời.

Tùy ngồi trầm ngâm:

– Thấy chị cực nhọc quá, nên em không muốn chị lo nghĩ nhiều, ba má mất mà gia đình được như thế này ngoài tưởng tượng của em rồi. Em cứ nghĩ rằng chị em mình sẽ đi ăn mày hết

Sương chợt nhớ ra nàng đi lấy chiếc khăn mùi xoa gói tiền cho em:

– Em cất đi, dành dụm được nhiều càng tốt.

Tùy đếm tiền:

– Hôm nay nhiều hơn hôm qua, bảy ngàn rưỡi, chắc hôm nay chị đòi được nhiều.

– Ủ cũng may!

Sương vẫn nói dối với em nàng chạy hàng sách và đổi tiền đô la.

Tùy không nghi ngờ gì cả, nhiều khi nó còn khâm phục chị mới ra đời mà đã khôn ngoan. Sương căn rằng chịu đựng, nàng vẫn thầm nhủ mình phải chịu đựng đau khổ này một mình, miễn sao các em được nên người. Vài ba năm nữa Tùy đủ sức thay thế nàng chăm sóc các em, đời nàng lúc ấy dù có tàn tạ cũng không quan trọng gì. Tùy năm nay mới mười bảy tuổi, cuối năm nó thi Tú Tài phần một.

Tùy sung sướng ra mặt:

– Nếu ngày nào mà chị cũng kiếm ra nhiều tiền thế này thì chẳng mấy chốc chị em mình giàu to.

Sương vui gương với em. Em có biết đâu chị đau khổ lắm khi kiếm đồng tiền này. Nàng nghĩ đến những phút đi khách gương gạo những khuôn mặt đàn ông phè phỡn. Sương nói lảng sang chuyện khác:

– Lại quên mất rồi, chị có mua áo đầm cho em bé Hương, chưa mặc thử cho nó...

Tùy hình như không để ý đến lời nói của chị. Nó mãi mê tính toán:

– Chị có cái vốn khá khá rồi em đề nghị chị sang một cái cửa hàng bán đồ tạp hóa, chị bán hàng ở nhà đỡ phải chạy xuôi chạy ngược mệt xác ra... Sau

này chị có chồng chúng em có thể nuôi nhau được rồi.

Sương lặng người, cuộc đời nàng còn gì nữa... nghĩ đến chồng con. Nàng thở dài:

– Em muốn nghĩ sao thì nghĩ, tính thể nào cũng được, chị chỉ có thể làm việc được một thời gian nữa thôi. Tương lai của em, của em là trọng.

Sương ngược nhìn lên bàn thờ bố mẹ, nàng mũi lòng, nàng rưng rưng nước mắt, nàng gục đầu xuống tay. Tùy vội chạy lại đỡ chị.

– Chị, chị đi nghỉ đi, khổ quá, chị cứ nghĩ ngợi hoài, ba má đằng nào cũng chết rồi. Chị cứ khóc lóc thêm ốm người ra, hồi này em thấy chị gầy và xanh đi nhiều.

Sương đứng dậy, nàng ra bàn thờ thắp nhang. Ba má hãy tha thứ cho con, một mình con nhớ bản, nhưng tương lai các em phải rục rỡ, con có chết vì nhục nhã cũng đành tâm.

Tùy đưa chị vào buồng:

– Chị nghỉ đi, em đi kêu hai đứa lỏi về.

Sương vẫy em lại gần.

– Ngày mai em nhớ bớt tiền mình đã dành dụm ra để mua cái ti vi nhỏ cho các em coi, chị cũng coi nữa, buổi tối ở nhà chả có gì giải trí buồn quá.

– Vâng, em sẽ nghe lời chị.

Con Ân bế em về, nó đã ngủ say. Sương đỡ em vào giường, đặt nằm

cạnh mình. Nàng cúi đầu hôn lên khuôn mặt ngây thơ của em:

– Tội nghiệp em, muối đốt tịt cả người lên rồi!

Tùy lôi con An ra:

– Ra học bài, không phải trốn đi ngủ đâu.

Sương giắt màn cẩn thận, bật đèn ngủ. Đêm chưa khuya lắm, nàng còn nghe thấy tiếng con nít đùa nghịch ngoài ngõ. Tiếng Tùy dạy con bé Ân học ngoài nhà.

Sương mệt mỏi, nàng tưởng chừng khi nằm xuống, nàng sẽ ngủ được ngay, vậy mà trái lại, nàng thao thức, hình ảnh bố mẹ chập chờn hiện ra trong đầu nàng.

Sương không thể ngờ được rằng gia đình mình lại phải chịu cảnh tang thương đến như vậy. Khi nhìn thấy xác cha mẹ nàng tan nát, Sương chết lặng người. Buổi sáng sớm tinh mơ hai ông bà còn ngồi ăn ở nhà trước khi đi làm. Mẹ nàng đưa hai trăm bạc cho nàng:

– Trưa hôm nay con làm món gì ngon ngon cho các em ăn.

– Ba má có về không?

– Có chứ, đi ăn tiệm hoài tốn tiền quá, thời buổi mất mớ lương tư chức của ba má ba cọc ba đồng không tận tiện làm sao mà đủ được.

Sương nói với mẹ:

– Ít lâu nữa con thi đậu, con sẽ đi làm giúp đỡ thêm ba má, ba má đừng lo.

Bà mẹ Sương tát yêu vào má con:

– Thôi xin cô, cô phải học đến nơi đến chốn, ba má còn trẻ mà, ba má nuôi con thi vào Sư phạm sau này ra làm cô giáo.

– Con cũng thích vậy đó má à, con mong rằng sẽ được vào trường con dạy học, con sẽ là bạn đồng nghiệp của các cô giáo con. Như cô Dung đó má, cô Dung trước cũng là học trò trường con.

Cha Sương đã đạp nổ chiếc xe Suzuki:

– Thôi đi bà ơi, nói chuyện hoài với con nhỏ ấy biết đến bao giờ mới hết chuyện.

Sương nhìn theo bố mẹ. Nàng trở vào đánh thức các em dậy ăn sáng.

Sương thao thức, nàng thấy lòng mình buồn vô hạn. Không ngờ lần ấy ba má ra đi không bao giờ trở lại nữa. Nàng điên cuồng gục lên hai xác đẫm máu của cha mẹ Sương gào lên:

– Con phải làm gì cho các em ba má ơi!

Sương mim môi, cố đè nén sự đau khổ: con sẽ hy sinh cho các em.

Mụ đàn bà mặt theo cũng đứng trong nhà xác, mụ mỉm cười chậm rãi đến bên Sương:

– Tôi xin chia buồn cùng cô, ông bà nhà không may. Cô còn các em?

– Vâng, tôi còn ba đứa em còn đi học, bây giờ tôi không biết phải làm sao, ba má tôi chết hết rồi.

– Tội Nghiệp, Trời Phật sẵn phò hộ cô.

Sương lắc đầu:

– Tôi không còn tin gì hết, không biết tin vào ai, gia đình tôi không có ai thân thiết hết, ba má tôi chỉ là tư chức, bao nhiêu năm trời làm lụng chỉ đủ tiền cho chị em tôi ăn học...

Mụ đàn bà nắm tay Sương:

– Thôi được, tôi sẽ lo cho cô.

– Bà lo gì được?

– Tôi sẽ thay cô lo chôn cất ông bà, thời buổi chiến tranh giúp đỡ nhau là chuyện thường tình.

Sương ngạc nhiên:

– Cám ơn bà, tôi biết lấy gì đền đáp bà...

Mụ đàn bà xua tay:

– Thôi em đừng nói gì hết, qua sẽ lo hết cho em. Mình ra ngoài này uống nước rồi nói chuyện nhiều... Điều cần thiết nhất là mỗ em mả đẹp cho hai bác. Con chim đầu đàn bao giờ cũng phải chịu thiệt thòi...

* * *

Sương đặt tay lên ngực Hoài:

– Tại sao anh lại thích em?

– Không biết nữa.

Hoài cười, chàng vòng tay ôm lấy cô nàng, nâng khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên nhìn vào mắt nàng.

– Nhiều khi anh tự hỏi, những người con gái xinh đẹp như em muốn lấy một người chồng đàng hoàng không phải là chuyện khó, tại sao lại lặn lưng vào cái nghề bán tiện này!

– ... Số mạng cả anh ạ! Vả lại có nhiều lý do...

Hoài cười nhạt.

– Lý do, cô nào cũng nói đến lý do, có một triệu lý do để con người sa ngã.

Sương gỡ tay Hoài:

– Anh đừng hỏi gì em hết, hãy coi em là một gái làng chơi anh tới bỏ ra một số tiền để mua em vui thỏa mãn trong một đêm nay. Em không có gì để nói với anh...

Hoài im lặng một lát, chàng thấy

rằng mình hơi tàn nhẫn. Hoài vẫn tàn nhẫn như thế mỗi khi tới một nhà chứa, chàng quăng tiền ra thụ hưởng rồi đứng dậy ra đi. Tâm hồn chàng thoải mái, không thắc mắc về một người con gái nào. Chàng đã khổ sở vì ái tình những Nhung, những Khanh, những Bích. Không có những hình bóng.

Hoài mệt mỏi, chàng không còn thiết gì, nhưng chàng cảm thấy trống rỗng sau mỗi lần đi tìm một người con gái. Công việc dễ dàng, chàng chỉ cần bỏ tiền ra, ít thì gái xấu.

Chiều hôm nay Hoài lại đến nơi đó, chàng tìm bằng được Sương. Khi vào phòng chàng nói với Sương:

– Anh muốn chơi với em suốt đêm nay, một đêm anh sống bên em.

Sương nhú mắt:

- Không được đâu anh ơi!
- Tại sao vậy, anh trả nhiều tiền mà.

Hoài rút trong túi ra một xấp giấy bạc mới tinh, chàng quăng ra giường.

- Tất cả của anh đó ngót một trăm ngàn em muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

Sương nhìn đồng tiền:

- Sao anh phí phạm quá vậy!
- Anh không phí đâu anh có thể mua một phút vui bằng bao nhiêu tiền anh cũng mua.

Trong nhà này thiếu gì gái, đâu phải mình em, anh bỏ ra mười ngàn đồng, anh có thể là ông Hoàng trong một đêm.

– Không anh thích em, anh hứa danh dự coi em như người yêu, hoặc một người vợ trong đêm nay. Lát nữa anh sẽ đón em đi chơi, ăn uống rồi đêm mình về một nơi nào đó.

– Anh có điên không?

– Hoàn toàn tỉnh táo.

Sương chỉ đồng tiền:

– Anh cầm lên đi, em sẽ chiều anh cái ý tưởng quái gở điên rồ của anh.

Sương cởi áo, Hoài bấm nút lại những chiếc khuy.

– Bây giờ thì không cần thiết, để tối.

– Đã vào phòng đăng nào anh cũng phải trả tiền mà.

– Anh trả chứ, không quít đâu mà sợ.

Hoài hút thuốc lá, chàng hút hết điều thuốc nọ sang điều kia, căn phòng trang bị máy móc điều hòa không khí khiến chàng thấy dễ chịu. Chàng dụi tắt mẩu thuốc.

– Em uống gì không?

– Một chai coca.

– Anh uống cà phê, anh muốn thức đêm nay.

Hoài bấm chuông gọi bồi phòng, chàng đắp cái mền mỏng lên người Sương:

– Anh không muốn bồi nhìn thấy em như thế này.

Chàng ra mở hé cửa nói nhỏ với người bồi vừa đi lên.

Chàng lại trở vào, nằm cạnh Sương:

– Hôm trước anh thấy em mua mấy cái bánh, mua về cho ai vậy!

– Mấy đứa em!

– Em không còn ba má?

Sương lắc đầu:

– Chỉ có mấy chị em.

Hoài im lặng. Suốt buổi chiều đi chơi, chàng đối đãi với nàng thật tử tế. Chàng nói:

– Anh sẽ đối đãi với em như một người tình.

Sương nhìn chàng:

– Anh đưa em đi chơi tới những nơi này mà không ngượng sao?

Hoài cười:

– Anh mà ngượng, anh chẳng hơn gì em cả, anh không đạo đức giả. Cứ yên chí đi chơi với anh.

– Anh không sợ bà xã à?

– Làm quái gì có bà xã mà sợ, phải chi có một bà xã...

– Tại anh không muốn đấy chứ!

– Muốn cũng không được.

Sương cười, anh chàng ăn nói dăm dở, nhưng duyên dáng. Nàng thắc mắc, nàng không hiểu chàng thuộc hạng người nào trong xã hội. Mỗi lần chàng tới nhà chị Sáu, chàng tung tiền không tiếc.

Cà phê và nước ngọt đã mang lên,
Sương uể oải uống, nàng nhìn Hoài,
chàng ngồi dựa vào tường, dáng lười
biếng.

– Anh chơi bời trác táng lắm phải
không?

Hoài đặt tách cà phê xuống bàn
đêm:

– Đúng, như có cơn vậy, lâu lâu
bốc đồng đi một đêm xả láng cuộc đời.
Ngày hôm sau tâm hồn trở lại bình
thường, làm việc lại... không?

– Anh cũng đi làm việc nữa?

Hoài nhú mắt:

– Ờ hay, không làm việc lấy gì mà
sống.

– Em cứ ngỡ anh là con nhà giàu...

Hoài cười nhạt:

– Anh rất nghèo, nhưng nghèo mà ham nên phải kiếm ra tiền.

– Nói thiệt hay nói chơi vậy?

– Nói láo cho hỏa tiễn 122 ly rơi vỡ mặt anh ra:

– Anh chỉ nói đại.

Hoài đã uống hết tách cà phê, chàng ngồi bó gối trên giường hút thuốc lá vệt. Chàng suy nghĩ lan man hết chuyện nọ sang chuyện kia. Chàng nghĩ đến người yêu của mình, nàng cũng có mái tóc dài đen mượt, khuôn mặt xinh đẹp. Nhưng hình ảnh đó đối với chàng nay dường như xa xôi. Em không có tội tình gì hết, em chỉ đáng

thương. Em là nạn nhân do sự kiêu hãnh của anh. Anh cóc cần, cóc cần gì hết em hiểu không? Có thể yêu em say đắm và có thể quên em dễ dàng. Sương gỡ điếu thuốc lá trên môi Hoài, liệng vào góc phòng:

– Hút gì mà hút nhiều vậy?

Nàng kéo Hoài nằm xuống cạnh mình.

Hai người không còn chuyện gì để nói với nhau. Hoài cũng không hỏi lắm lắm như những người khách chơi bởi khác, chàng khác họ, chàng không có những lời lẽ giả dối, không lấy lòng. Sương hơi tức bực về thái độ của chàng, thái độ khinh mạn.

Nàng bị chạm tự ái vì cái lý do vu vơ đó. Nàng nói giọng có vẻ tức bực:

– Đi với anh em thấy bực bực!

– Làm sao?

– Bực mình!

Hoài cười.

– Vô lý, em đâu phải người yêu của anh. anh thuê em bằng tiền mà.

– Tiền, tiền, lúc nào anh cũng chỉ nhắc đến tiền.

Hoài tát nhẹ vào má Sương:

– Em bực mình hả?

– Ghét chứ không bực mình.

– Ráng chịu đi, tất cả chúng ta đều nô lệ đồng tiền hết, nếu em nhục nhã vì đồng tiền thì anh cũng vậy. Đôi khi anh còn nhục nhã gấp trăm lần em nữa,

anh cũng phải chịu vậy!

Hoài nhìn vào Sương:

– Nói thế chứ anh chỉ nói cái miệng thôi, cái miệng thì có vẻ độc ác lắm, nhưng tâm địa anh không có gì. Nếu là một thằng khác rủ em suốt đêm như anh, chúng sẽ nói với em rất khéo, rất hào hoa lịch sự, nhưng chúng sẽ sử dụng đồng tiền của chúng thật đáng đồng tiền bát gạo. Chúng không như anh!

– Anh thì hơn gì họ?

– Hơn nhiều lắm chứ!

Sương bực tức:

– Cái giọng thấy ghét!

Hoài thấy mình chán nản, chàng

không tiết lộ một thứ gì nữa. Kể cả người con gái nằm bên cạnh mình.

Hoài nghĩ đến đồng tiền của mình, cũng không nghĩa lý gì, chàng muốn tung ra tiêu đi cho hết. Chàng nhả túi, có lẽ lúc ấy mình thấy dễ chịu hơn mình không còn một chút thắc mắc nào. Mình là một đứa con hư đốn, ích kỷ, Hoài biết mẹ mình cần những đồng tiền đó, cả những đứa em của mình. Cô em gái chắc bóp từng đồng bạc, thằng em trai luôn luôn nghĩ đến những quyền sách. Tất cả những ước ao đó, Hoài đổi trong một đêm, một chút thỏa mãn, nhưng nỗi buồn của chàng vẫn còn nguyên vẹn.

Hoài nghĩ đến nghề nghiệp của mình, Tại sao mình lại chọn cái nghề viết văn làm báo? Đời sống của mình

không khác gì một con điểm, một con điểm trong thời kỳ xuân sắc, một con điểm còn được mua chuộc.

Hoài thở dài.... Sương nắm lấy cổ tay chàng:

– Anh, sao anh thở dài?

Hoài mỉm cười nhìn nàng:

– Anh thấy anh giống em.

Sương chỉ vào ngực mình:

– Anh giống em?

Hoài gật đầu.

– Đúng, nghề nghiệp anh cũng như nghề nghiệp em vậy, anh là một thứ điểm được.

– Anh nói gì mà lạ lùng vậy?

– Sự thật là thế, em bán tròn nuôi miệng, còn anh bán óc, bán tim nuôi miệng, cả hai đều sợ kiếm tuc.

– Anh nói gì em không hiểu?

– Có gì mà không hiểu, chúng ta giống nhau mà, đồng tiền mà...

Sương cười:

– Anh điên rồi, còn cái nghề nào nhục nhã hơn nghề làm điểm, anh chỉ em coi.

Hoài chỉ vào ngực mình:

– Nghề của anh, nghề viết văn làm báo.

Sương tròn xoe mắt:

– Anh nói chơi nghề viết văn làm báo là một nghề cao đẹp nhất.

– Người ta đều nói thế đấy em ạ!

Hoài nằm im lìm đôi mắt chàng mở to, chàng nhìn lên trần nhà:

– Anh chán đời, anh chơi bời như tự sát, anh yêu, anh trọng cái nghề của anh rồi cuộc anh phải nói những lời cay cú.

Giọng chàng dịu lại:

– Anh hỏi em hơi quá đáng một chút, tại sao em lại làm nghề này.

– Hoàn cảnh!

Sương không nói gì hơn nữa, nhưng quay nhìn đi nơi khác, Hoài nắm lay vai nàng:

– Anh không muốn em trả lời suông vậy!

– Anh muốn em trả lời thế nào, thật tình em vì hoàn cảnh. Đầu tiên em không là một đứa con gái hư hỏng. Em có cha có mẹ, có các em, nghĩa là một gia đình đang hoàng vào bậc trung trong xã hội này. Em không biết, không yêu một người con trai nào.

– Nghĩa là một cô gái nhà lành.

– Đúng vậy đó.

– Tiếp tục!

– Sau đó bố mẹ em chết đi!

– Tại sao chết?

– Bị hỏa tiễn chết, pháo kích đó.

– Trúng nhà em?

– Không sáng hôm đó, ba má đi

làm, buổi trưa không về, mãi đến chiều em mới biết tin.

Hoài im lặng, chàng chăm chú nghe Sương giải bày tâm sự, chàng tin tưởng Sương không thể thảm hóa cuộc đời mình để gọi lòng thương của chàng. Sương nói thật.

Giọng Sương trở nên ngậm ngùi:

– Em là con chim đầu đàn, em phải hy sinh, em muốn những đứa em của em nên người, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

– Đáng quý!

Sương buồn buồn:

– Em không còn gì hết, ngoài tình thương của các đứa em, chúng nó không biết em làm nghề này. Nếu biết em chết mất.

Hoài thấy quý trọng nàng, sự hy sinh của nàng thật cao cả, Hoài nhìn vào mặt nàng:

– Ngày mai anh có thể tới thăm gia đình em được không?

– Cũng được nhưng em nghĩ không nên, em sẽ giới thiệu anh thế nào với các em.

– Dễ mà một người bạn.

Hoài lại mở bao thuốc, lấy một điếu thuốc nữa gắn lên môi. Sương nũng nịu như một người tình thật:

– Anh hút thuốc hoài à, em không chịu đâu.

Hoài chiều Sương, chàng gỡ điếu thuốc ra, bỏ vào bao:

– Thôi anh không hút nữa, bằng lòng chưa hả cưng?

Đôi mắt Sương nhíp lại vì buồn ngủ:

– Em ngủ một lát nghe anh.

– Ngủ đi, em ngủ đến sáng luôn, anh không phá giấc ngủ em đâu.

– Còn anh?

– Anh sẽ thức suốt đêm nay.

Sương nằm ắp mặt vào ngực người thanh niên, người mà nàng dành cho nhiều cảm tình sau một vài lần gặp gỡ. Nàng thích cái vẻ mặt luôn luôn chán chường, buồn thảm... Hẳn như một kẻ không còn gì, không ham thích gì.

Sương choàng thức giấc vì cái vỗ

nhẹ vào vai. Nàng mở mắt, nhìn vào khuôn mặt Hoài:

– Sáng rồi hả anh?

– Ừ sáng rồi!

Sương kéo tay Hoài, nhìn vào đồng hồ của chàng:

– Còn sớm mà, mới sáu giờ.

– Anh biết, nhưng mình đi ăn thật sớm mới thú vị. Anh thích ăn điểm tâm ở trong một cái quán còn bật đèn sáng. Không khí sớm mai thật tuyệt diệu...

Hoài tung cái mền ra:

– Em vào buồng tắm, tắm một cái cho khỏe khoắn, anh tắm lúc năm giờ lặn. Anh chờ em ngoài này.

Sương chờ đợi chàng, nhưng chàng
thản nhiên chàng không đòi hỏi gì hết.
Chàng ra mặc quần áo.

– Em tắm lẹ lên, anh chờ đón, sáng
hôm nay đi ăn xong rồi mình đi chơi
một lúc, trước khi về nhà em.

Sương tắm xong, Hoài đã mặc quần
áo ngồi chờ. Chàng đưa cho nàng một
xấp tiền:

– Đây là tiền của em!

Sương nhìn xấp tiền:

– Sao nhiều thế anh?

Hoài dúm tiền vào bóp của nàng:

– Cứ cầm lấy đi, đừng quên tử Tầu,
anh còn nhiều mà!

Sương chớp chớp mắt:

– Sự thật thì không đáng như thế, anh không như những người đàn ông khác đến với em. Thái độ của anh đối với em hoàn toàn khác họ.

– Khác là làm sao?

– Anh tử tế!

Hoài chỉ cười nhạt, chàng thân mật kéo tay Sương:

– Thôi mình đi!

Xuống tới đường, Hoài nói:

– Anh sẽ đưa em tới một quán này hay lắm. Ngồi ở đó ăn hủ tíu nhìn ra đường thì tuyệt diệu hết sức.

Sương sung sướng, suốt từ ngày nàng đi làm cái nghề nghiệp nhọc nhằn này, bây giờ nàng mới cảm thấy vui.

Nàng đi cạnh Hoài nàng yên trí, Chàng không hề mặc cảm. Chàng bao dung, cởi mở.

Hai người đưa nhau vào quán ăn, chàng hỏi Sương:

– Em ăn hủ tíu mì nhé!

Sương lắc đầu:

– Em ăn yếu lắm, hủ tíu thôi.

Hoài ăn uống xong chàng chậm rãi uống ly cà phê đen nóng, chàng nhìn ra ngoài đường bắt đầu đông đảo xe cộ, chàng hút từng hơi thuốc thơm tho.

– Ngồi ở nơi này anh lại nhớ đến thuở mình còn giang hồ.

– Anh cũng giang hồ?

– Có chứ, ngày đó anh lang thang như một con chó đói, sau một đêm ngủ đờ ở đầu đó, sáng sớm tỉnh mơ anh bò ra quán này, ăn một chiếc dầu cháo quây, xì xụp húp cà phê. Cũng quán này, khung cảnh này, không có gì đổi khác mấy... Lâu lắm rồi anh mới trở về đây... Sự việc xảy ra như mới một ngày hôm qua.

Giọng Hoài buồn buồn, chàng xúc động, chàng thành thật như khi nổi với một người tình, chàng không còn một mặc cảm nào khi ngồi trước mặt Sương. Nàng không còn là một con điểm nữa, nàng là một đứa con gái quá nhiều đau khổ, như cuộc đời chàng.

Hoài nắm lấy bàn tay Sương:

– Đời sống em cũng khổ, anh và nhiều người khác trẻ tuổi như chúng ta cũng khổ vậy, tương lai chúng ta mù mịt...

Sương cười nhạt:

– Phải chịu vậy chứ sao.

– Chịu vậy, mình chịu vậy đã lâu quá rồi.

– Không chịu thì làm gì?

Hoài nhìn nàng bằng ánh mắt chột tinh ranh, chàng cười thành tiếng:

– Ừ chịu vậy?

Nắng đã lên, quán mỗi lúc một đông khách, Hoài hỏi:

– Em còn ăn uống gì nữa không?

Sương lắc đầu. Hoài vẩy hầu bàn lại trả tiền:

– Vậy thì mình đi, hôm nay anh có một ngày rảnh rang.

– Anh không về nhà em à!

Hoài lắc đầu:

– Không muốn.

– Anh giận nhà đi chơi phải không?

Hoài lắc đầu:

– Không, Anh thương gia đình lắm chứ. Khi nào anh có một chuyện gì buồn riêng tư, anh bỏ nhà đi chơi hàng mấy ngày. Cái tật của anh như thế, nên ở nhà cũng quen.

– Anh tự do nhỉ!

– Hoàn toàn tự do.

Hoài cởi mở, chàng kéo Sương đứng dậy:

– Thôi mình đi, trưa nay anh muốn ăn cơm ở nhà em được không?

– Được chứ!

– Vậy bây giờ anh xách giỏ cho em đi chợ.

Sương mỉm cười, nàng thấy vui vui... Anh chàng này tính nết bất thường.

– Xin mời anh!

* * *

Người đã đi xa nhưng bỗng lại gần... Người đã đi xa nhưng người vẫn đâu đây..

Những ngón tay của Hoài gảy nhẹ trên phím đàn. Mặt chàng bỗng trở nên buồn buồn, chàng ôm cây đàn trong tay khe khẽ hát hết bản nhạc.

Minh ngồi ở chiếc ghế salon đối diện chăm chú nghe:

– Anh của Minh hát hay quá!

Hoài dựng cái đàn xuống góc tường.

– Hát như ống bơ rỉ mà hay à?

– Minh không nói nịnh đâu, anh hát hay thật mà, anh uống nước đi rồi hát nữa cho Minh nghe, lần đầu tiên Minh nghe anh hát đấy:

Hoài uống ly nước cam vắt ngọt lịm, ly nước cam chính nàng pha cho Hoài. Chàng nhìn nàng, em biết không chính anh hát bài đó cho em nghe.

Hoài không hiểu tại sao hôm nay chàng lại mò sang nhà Minh, chàng không hy vọng gặp nàng ở nhà.

– Anh Hoài, sao anh không đi làm ca sĩ mà anh lại viết văn. Minh thấy anh hát hay hơn khối người trên ti vi...

Hoài nhìn Minh bằng đôi mắt ranh mãnh.

– Khó trả lời. Nhưng tài năng về ca nhạc của tôi có đi đến đâu. À mà Minh nói vậy tức là tôi viết văn chẳng ra cái quái gì.

Minh lườm Hoài:

– Anh là chúa hay giận hờn, động tí anh đổi rồi..

– Tính anh vậy đó!

Hoài ngấm nghĩa Minh, nàng tươi mát trong bộ quần áo py-da-ma màu hồng lợt. Nàng là một sắc đẹp cho bọn con trai mong ước... trong đó có cả Hoài. Mình đã từng mong ước mãi, Hoài không hiểu tại sao mình lại ngại ngùng khi muốn ngỏ tình. Một cái gì ngăn cách, sự giàu sang của nàng.

Không hẳn đúng, chàng từng bạo dạn trước một người con gái khác giàu sang gấp bội nàng. Một mặc cảm nào đó. Đúng như vậy. Hoài e ngại nàng không hiểu nổi chàng. Hiểu nổi chỉ hướng chàng. Hai năm rồi, hai năm quen biết em, anh vẫn không nói với

em một lời ngoài những câu thông thường. Anh lang thang, nhơ nhớp và điểm dàng tới tận xương tủy. Trong khi em trong sáng, đẹp đẽ như một cánh hoa hàm tiếu.

Hoài im lặng. Minh lại mời:

– Anh uống nước đi!

Hoài nhìn ra ngoài trời, trời sắp tối rồi đó, một ngày nữa sắp qua. Hoài cảm thấy chán chường, chàng muốn quên đi sự chán chường ấy.

Hoài đặt cái ly không xuống bàn, chàng lại cầm cây đàn lên, ôm vào lòng, chàng gảy nhẹ những tiếng đàn vô nghĩa:

– Chán ghê vậy đó!

– Làm sao mà chán?

Hoài cười nhạt, khuôn mặt chàng nhòe trong bóng tối. Minh đứng dậy.

– Minh đi bật đèn nhé!

– Đừng, tôi chỉ ngồi đây năm phút nữa thôi...

– Ngồi chơi đã, đi đâu mà vội quá vậy?

Hoài đứng dậy:

– Tôi phải về để Minh ăn cơm chú, ngồi chơi hơi lâu rồi.

Hoài ra cửa Minh đi tiễn:

– Thỉnh thoảng anh sang chơi nhé!

Hoài gật đầu.

Thành phố đã lên đèn chàng quay mặt nhìn Minh. Anh muốn sang thăm

em lắm, muốn hơn nữa, nhưng anh không nói được gì hết. Anh muốn sống như thế này mãi, đừng có gì thay đổi. Anh quý mến em thật tình, yêu em nữa. Nhưng không bao giờ nói ra.

Minh đứng vịn tay vào cái hàng rào thấp, nàng mỉm cười:

– Anh về nhé! Nhớ thỉnh thoảng sang chơi.

Hoài ra xe, chàng giơ tay vẫy vẫy. Hoài vẫn không nói được gì. Chẳng thà như thế. Ở hay sao mình lại buồn? Hoài gắn một miếng thuốc lá lên môi, chàng ngậm cho đến khi miếng thuốc lá ướt mềm. Hoài liệng miếng thuốc đi. Mình đi đâu hết buổi chiều nay? Thành phố Saigon rộng thênh thang. Hoài có cảm tưởng mình lạc lõng...

Buổi chiều buồn bã. Hoài cảm thấy mình chán nản. Chàng không muốn trở về tòa soạn mình, tòa soạn vắng ngắt, không một bóng người. Chàng không muốn nhìn thấy cái bàn làm việc của mình, nơi đó chàng thường ngồi viết. Hàng tháng trời nay chàng không cầm đến bút, chàng trở nên lười biếng và mệt mỏi. Chàng nhớ tiếng máy in, tiếng náo nhiệt những lời bông đùa của bạn hữu.

Hoài không hiểu tại sao mình lại theo đuổi nghề này, do sự ham thích hay vì không làm được nghề gì khác. Tư tưởng của Hoài trở nên chua chát. Không có gì buồn hơn khi một người ký giả phải nhìn tòa soạn mình công tác vắng vẻ buồn bã như một bãi tha ma. Mình đã theo đuổi nghề này bao lâu nhỉ. Ba năm hay bảy năm? Khoảng

thời gian bước chân vào nghề của Hoài thật mù mờ. Mình đã chứng kiến bao nhiêu lần đóng cửa báo, những nỗi buồn đó làm Hoài chai đi, chàng dừng dừng. Hoài không còn muốn suy nghĩ gì.

Hoài lái xe đi lang thang trong thành phố, trời đã tối hẳn, về trong giờ này thì buồn bã quá. Chàng không muốn nhìn căn phòng vắng vẻ của mình. Hoài chợt nghĩ đến Sương, tại sao mình không đến nàng, không có gì đáng khinh rẻ người còn gái ấy hết. Nàng cao cả, nàng đánh kính trọng, nàng đã bán thân mình để hy sinh cho những đứa em, cho tương lai không tưởng chưa nắm được trong tay. Nàng nhắm mắt hy sinh không đắn đo, than thở. Hoài queo xe vào đường hẻm, nhà Sương. Chàng dừng xe lại, mấy đứa em

của Sương đang xem ti-vi ngó ra cửa.
Cậu em lớn của Sương vội chạy ra nói:

- Thưa anh, chị em chưa về.
- Giờ này mà chưa về à!
- Dạ, chắc lại làm «ô-vơ-thai».

Hoài mỉm cười về lỗi nói dối khéo léo của Sương với các em, các em nàng tuyệt nhiên không biết Sương làm nghề bắn thủ đó, chúng vẫn tin rằng nàng làm sở Mỹ, chạy áp-phe vật vãnh. Lần Sương đưa Hoài về nhà, nàng giới thiệu Hoài với các em, Hoài là một người bạn làm sở khác, nhưng chạy áp-phe chung nhau.

Hoài hỏi lại:

- Tối nay chị Sương có về không?

– Không biết nữa, chị ấy nói rằng nếu giới nghiêm mà chị không về tức là chị ở lại «sở»!

Hoài nhìn đồng hồ:

– Hay là anh lên đón chị Sương nhé, một giờ nữa mà anh và chị Sương không về các em cứ yên trí.

– Dạ!

Cậu bé định quay vào. Hoài gọi giật lại:

– Này thi có đậu không?

– Dạ đậu rồi!

– Tốt lắm, mai anh sẽ đến khao cậu một châu.

Tùy cười:

– Em mới đậu phần một, còn phần hai nữa mệt lắm anh ơi!

– Cố gắng lên để thay chị, em nên hiểu rằng việc làm của chị Sương chỉ là tạm bợ thôi.

– Dạ em hiểu!

Hoài quay đi, chàng phân vân. Chắc đêm nay Sương lại nhận lời đi đêm, nàng hối hả kiểm tiền.

Hoài đi thẳng lên nhà chị Tư, Sương thấy Hoài nàng ngạc nhiên:

– Anh đi đâu vậy?

– Lên đón em đó, tới nhà các em bảo em phải làm «ô-vơ thai».

Sương mỉm cười.

– Em nói dối chúng đấy mà.

Sương tự nhiên, nàng leo lên ngồi sau yên xe của Hoài:

– Anh chở dùm em về nhà đi.

Hoài chắc lưỡi:

– Cho em đi làm «ô-vơ thai» luôn.

Sương kêu lên:

– Chịu thôi, em mệt lắm!

– Yên chí, mình trong sạch mà. Phải được đi ăn cái gì đã rồi tính sau.

– Đi ăn gì hả anh?

– CƠM gà, đồng ý chứ?

– Dạ!

Tới tiệm ăn, Sương ngồi vào bàn, nàng lắc đầu chán nản:

– Em không thiết ăn uống gì hết, em chỉ thèm ngủ, nếu được ngủ một giấc.

– Yên trí em sẽ được như ý muốn.

– Anh không cho em về nhà sao?

Hoài lắc đầu:

– Về làm chi, đi với anh.

– Em phải đi về xem các em ra sao.

– Chúng nó vẫn ngoan, thằng Tùỵ đậu Tú tài rồi em biết chưa?

Mắt Sương sáng lên:

– Vậy hả, trời ơi em sung sướng quá.

Nàng nhắm mắt lại:

– Không uống cái công em.

Nàng nắm lấy tay Hoài:

– Em phải về, cảm ơn bố mẹ em đã phù hộ cho nó. Em sung sướng quá, em muốn chết muốn chết vì sung sướng, anh, anh là người độc nhất biết hoàn cảnh gia đình em, không khinh rẻ em.

Hoài bóp nhẹ nhẹ bàn tay Sương:

– Anh hoàn toàn quý mến em, gia đình em, sự hy sinh của em thật cao cả.

Dòng nước mắt của Sương ứa ra, Hoài rút khăn mùi-xoa dịu dàng lau nước mắt cho nàng, chàng cũng xúc động:

– Thôi ăn đi em, em phải ăn để giữ sức khỏe, hồi này anh thấy em xanh đi nhiều, em đánh phấn nhiều quá.

Sương uể oải, nàng uể oải ăn cơm, nàng không còn thiết ăn uống gì hết, nàng chỉ nghĩ đến các em. Nàng đặt bát cơm xuống:

– Em không ăn được anh ơi, em sung sướng quá.

Hoài hỏi:

– Hay bỏ cơm đi, em ăn một tô cháo gà vậy nhé!

Sương gật đầu.

Giọng Hoài trở nên tha thiết:

– Nhiều lúc anh cũng chán đời, nhưng anh vẫn chưa hết hy vọng cuộc đời này...

– Thế là sao?

Hoài nhìn Sương:

– Chính vì anh nhìn thấy những cuộc sống can đảm như em.

– Anh không khinh em?

– Hoàn toàn không, trái lại, anh thấy mình thua sút em nhiều.

– Anh mà thua, thua cái gì?

– Thua nhiều lắm, sự can đảm sự hy sinh, anh chưa bao giờ làm được những điều đó. Ngày anh còn nhỏ anh là một đứa trẻ lêu lổng, lớn lên không được tích sự gì, mẹ anh chưa bao giờ được hài lòng về anh.

Sương lặng lẽ ăn cháo, nàng trở nên quý mến Hoài, nàng không ngờ vực gì ở sự thành thật của chàng, nàng vội xua đuổi những cảm tình đẹp đối với chàng thoáng hiện trong đầu mình.

Mình không có quyền ao ước gì cao hơn.

Chợt Hoài nói:

– Ủ thôi, tối nay em về nhà cho các em nó mừng anh có hứa với thằng Tùy mai anh khao nó một chầu. Sáng mai anh tới, cả ba đứa cùng đi nhé!

Sương ngược lên:

– Tại sao anh lại tốt với chị em em quá vậy?

Đã bao nhiêu lần Sương nằm trong tay chàng nhưng không hiểu tại sao, lần này nàng thấy hồi hộp như khi nàng còn trinh nguyên, khi nàng còn là một nữ sinh lần đầu tiên để ý đến một người thanh niên. Sương cố lấy can đảm nói:

– Em xin anh, anh đừng tốt với chị em em quá. Anh đối xử như vậy là đủ an ủi cho em nhiều lắm rồi.

– Em sợ gì?

Sương im lặng, chàng nắm lấy tay nàng:

– Anh cô đơn lắm, dù có yêu em cũng chẳng sao kia mà.

Sương ngẩng mặt lên:

– Anh điên à?

– Anh không điên.

Tay Sương run lên:

– Em van anh, không được đâu, hạng người như anh đâu có phải hạng ma cô, chỉ có ma cô mới yêu những con điếm.

Hoài chỉ cười nhạt, nụ cười của chàng khó hiểu, Sương tiếp:

– Còn người yêu anh, vợ con anh, anh không nghĩ đến họ sao?

Hoài vẫn cười nhạt:

– Anh dơ bản đến tận xương tủy, anh từng nói với người anh yêu như vậy!

– Người anh yêu là làm sao?

– Nghĩa là anh yêu người ta, còn không biết người ta có yêu mình không?

– Người đó là ai thế anh?

Hoài im lặng một lát chàng chậm rãi nói:

– Em chẳng cần biết, người đó cao quý và có điểm phúc khi sinh ra đời.

Sương chép miệng:

– Em cũng dơ bẩn đến tận cùng xương tủy.

Sương nhìn đồng hồ:

– Gần giờ nghiêm rồi đó, anh cho em về nhé? Hẹn anh một lần khác.

Hoài gọi hầu bàn tính tiền.

* * *

Chị Tư căn dặn:

– Các em phải nhớ mọi chi tiết chị đã dạy bảo, chúng mày làm lộ ra là không có ăn tiền đâu đấy. Nơi đó không phải những nơi chơi bởi khác, toàn là những bậc tai to mặt lớn.

– Dạ chúng em nhớ!

Con Lan hỏi:

– Em bận cái mini jupe màu xanh lá cây được không chị?

Chị Tư nhăn mặt:

– Mày ngu lắm, ăn bận càng dàng hoành lịch sự giá trị mày càng được nâng cao, cũng mặc đầm, nhưng « nốp » hiểu chưa, ăn bận điểm quá nó lộ cái mặt mày ra. Mày hiểu rằng cái mặt đẹp, cái thân thể ngon lành thơm tho không chưa đủ. Tới nơi lịch sự nhất nhất mọi cử chỉ của chúng mày người ta đều để ý.

Con Dung ngồi nghe lơ là, nó khe khẽ hát một bài ca cải cách. Chị Tư phát vào vai nó:

– Mà có nghe tao nói cái gì không hả?

Dung giật mình:

– Chị nói hoài, mấy cái vật đó tui dư sức.

* * *

Càng ngày càng chán, em không còn thiết gì nữa anh ạ! Nhiều khi muốn chết đi cho rồi. Em thấy tương lai mình đen tối quá!

Hoài ngồi dựa lưng vào gốc cây phi lao nhìn ra biển. Buổi chiều xầm màu dần, nắng chiều thoi thóp ánh trên mặt nước. Gió lồng lộng thổi, thổi dập những lượn sóng vào bờ cát.

Sương nằm gối đầu lên đùi Hoài, nàng vuốt ve cánh tay chàng, nàng cảm thấy tâm hồn mình dịu lại sau những giờ phút chán mùa trong vòng tay những người đàn ông xa lạ. Lần đầu tiên trong đời em biết yêu anh biết không? Em yêu anh, nhưng chắc chắn bao giờ anh thềm để ý đến em. Hoài hút điếu thuốc chàng lười biếng không thềm gạt tàn, tàn thuốc trắng cong vòng như sắp sửa rớt xuống đùi chàng. Sương đưa tay lên gỡ điếu thuốc trên môi chàng liệng xuống cát:

– Sao anh lảm lì hoài không nói gì hết vậy?

– Anh nói gì, mình nói với nhau hết chuyện rồi còn gì!

– Chưa hết, hết sao được.

– Em muốn nói gì thì nói đi, anh nghe là đủ rồi.

Chàng phúi những hạt cát dính trên tóc Sương:

– Mái tóc em đẹp ghê vậy đó, đừng bao giờ cắt đi nhé!

– Em sẽ nghe anh!

– Nhìn em ai có thể ngờ được.

Hoài biết mình lỡ lời, chàng im lặng, Sương buồn buồn:

– Sao anh lại im lặng, anh không nói luôn em là con đi.

Hoài tát nhẹ vào má Sương:

– Xin lỗi em.

– Không đó là sự thật.

Sương chua chát:

– Đó là sự thật không thể nào chối cãi được.

– Sự hy sinh của em đáng quý, em đã làm nghề này suốt mấy tháng trời rồi, em đã có một số tiền kha khá rồi. Anh nghĩ em nên đổi nghề, chị em sống nghèo với nhau được rồi.

Sương cười, chán nản:

– Đầu tiên em cũng nghĩ như anh, em nghĩ mình sẽ vượt qua được. Mình sẽ làm lại cuộc đời khi đã có một số tiền, nhưng....

Sương nhìn thẳng vào mặt Hoài:

– Anh biết không ngoài dự định!

– Tại sao vậy?

– Sau khi có được nhà cửa đảng hoàng em bắt đầu dành dụm, em không dám tiêu pha hoang phí đi đâu một đồng bạc nào. Em có tiền. Dĩ nhiên, có khoản hai trăm ngàn đồng. Nhưng rồi một trận ốm của con bé út, em hết không còn một xu, em lại bắt đầu.

Có vài đứa bạn cùng nghề dụ em đánh bạc, em từ chối, chúng cười bảo rằng cái đồng tiền bạc béo này không làm giàu được nghiệp dĩ đâu...

– Bây giờ em đánh bạc?

– Không, nhưng em nghiệm thấy chúng nó nói đúng. Em chưa thấy đứa nào khá được không chuyện này cũng chuyện khác.

Gió bể mát lạnh, Sương ngồi dậy, tựa đầu vào vai Hoài, nàng nói bằng quơ.

– Biển đẹp quá anh nhỉ!

– Trăng lên mới đẹp, em thấy trăng đang mọc kia không?

Sương nũng nịu như người tình:

– Em thích ngồi hoài như vậy không đi đâu hết.

– Ngồi đâu được, giới nghiêm lính đến hốt đi.

– Ủ nhỉ! Sương thở dài!

– Lâu lắm rồi em mới ra bể đấy, em nhớ ngày em bé xiu, khi mới đậu tiểu học, ba má em cho em ra biển chơi một lần. Cũng ở bãi cát này, đâu có dè sau

bảy năm sau em lại ngồi với anh ở đây.

– Dĩ vãng bao giờ mà chả đẹp.

– Ngày đó em vô tư, không biết gì là khổ hết, không suy nghĩ, chỉ ăn, chơi và học. Anh biết không, khi còn bé chỉ thấy cô giáo mình là giỏi nhất, em muốn mình khi lớn lên cũng làm cô giáo.

Sương lại chợt buồn bã:

– Cô giáo, đó chỉ là giấc mộng, em không biết sau này mình sẽ ra sao. Là một em cay cú cuộc đời này lắm hay là lì ra. Anh biết không, chỉ sau mấy tháng trời em thấy mình già đi hàng chục tuổi.

– Tại sao vậy?

– Em nhìn rõ quá, nhìn thấy cái bộ mặt thật đều giả khốn nạn của xã hội này, em đã từng ngủ với nhiều thằng những thằng huênh hoang nói thương nước thương nòi, em biết hết, em sẽ kể cho anh nghe từng thằng một chúng khốn nạn bản thủ còn hơn hết bao nhiêu người khác.

Sương hôn nhẹ lên cổ Hoài:

– Em thấy anh lúc nào cũng vô tư, người như anh sướng chẳng suy nghĩ lo lắng gì hết.

– Em tưởng thế!

– Thật đó, lần nào gặp anh cũng thấy anh vui vẻ.

Hoài vuốt tóc Sương:

– Anh mong được như thế mãi.

– Mình đi ăn cái gì qua loa, từ chiều đến giờ anh chịu đói ngồi nghe em nói chuyện rồi.

– Em quên mất chú, lạ thật cứ gặp anh là em nói tía.lia, nói quên cả trời đất.

Khi ngồi vào bàn ăn, Sương nói:

– Hôm nay anh lôi em đi ẩu quá, không báo gì cho lũ em biết hết, chúng nó lại lo.

Hoài chỉ cái xe hơi đậu trước cửa khách sạn:

– Muốn được cái xe hơi anh cao hứng đi liền, anh rủ em đi chơi cho vui.

Sương nhìn chàng, nàng đặt bàn tay mình lên tay chàng:

– Anh đã cho em những ngày đẹp nhất.

– Anh mong thế.

– Anh sống có vẻ bừa bãi lắm nhỉ!

– Có lẽ nhiều người nói anh thế, người anh yêu bảo anh bê bối, ừ thì bê bối đã sao.

– Nhưng thôi mình nói chuyện khác.

– Chuyện gì, bao nhiêu chuyện em nói với anh hết rồi.

Hoài nheo mắt.

– Chuyện ông “mết” em đó.

Sương cười:

– A à, lại chuyện cái thằng cha ấy à,

chán bỏ mẹ, cù lẩn và ngu nữa chẳng hiểu tại sao hấn lại làm đến... Hấn si tình em đến khốn khổ khốn nạn.

– Tại hấn không biết em là gái chơi bời.

Sương tùm tùm cười:

– Dù không biết em, một người đàn ông khi yêu cũng không đàn độn đến thế. Bọn em cười chết được, hấn làm vô khối trò kỳ quái, hấn đòi bỏ vợ để lấy em...

– Hay là lấy nó cho rồi.

– Mình đùa chơi vậy thôi, sáng nay em cho hấn leo cây. Kinh nghiệm cho biết càng cho hấn leo cây nhiều hấn càng nể mình nhiều. Anh biết không hấn hứa cho em một chiếc xe hơi.

Câu chuyện giữa hai người mỗi lúc một thêm vui vẻ. Trời về khuya. Hoài ngà ngà say:

– Mình đi ngủ, mai anh sẽ đưa em về sớm.

– Ừ, ngủ là vừa.

* * *

Mãi chiều ngày hôm sau, Sương mới tới nhà chị Tư. Nàng thấy chị ngồi khóc, kể lể:

– Tổ cha nó, nó qua mặt tôi, đồ đĩ ngựa không biết nó cuốn gói theo thằng nào, nó lại còn ăn cắp của tôi bao nhiêu là tiền, trời ơi là trời, sao tôi khổ thế này.

Sương hỏi Dung:

– Chuyện gì đó?

Dung nói nhỏ:

– Con Mai đi theo trai rồi.

– Con Mai em chị Tư hả?

– Chớ còn ai nữa.

Dung kéo Sugar lên nhà trên:

– Tao biết nó đi theo thằng nào rồi.

– Thằng nào?

– Cái thằng cha Hoài đó!

Sugar sững sốt:

– Bậy!

– Không phải sao, cái thằng cha ấy một cây xanh rờn, tán gái “năm bờ oăn”.

– Tao bảo mày nói bậy rồi!

– Bậy sao được, tao nghĩ nó chỉ đi với chả thôi, con nhỏ sống ở nhà này hoài chịu không nổi. Cha kia lại hào hoa phong nhã, tán là dính liền.

Sương bực bội:

– Mày nói láo hoàn toàn vì chính tao ngày hôm qua đi chơi với anh Hoài, cho tới chiều nay mới về nhà mà.

Dung trợn mắt:

– Vậy hả, ủa thế thằng nào.

– Có trời biết.

Chị Tư ngồi trong nhà vẫn gào khóc. Chị xé tan bức thư của Mai để lại:

– Đồ đĩ ngựa, mày đi lại còn để lại thư xỉ vả tao là đồ tú bà, tổ cha mày tao không làm tú bà để nuôi mày bây lớn à! Mày đi theo tiếng gọi của tình yêu, tình yêu là cái mẹ gì. Sứ mày ngu dại.

Tự dừng Sương thấy buồn buồn.

* * *

Mai nằm bất động, nàng hoang mang sau phút ái ân. Anh Hai ngồi dựa lưng vào tường hút thuốc lá vệt. Hẩn tỉnh bơ, hẩn không có một xúc cảm nào. Hẩn đã thỏa mãn hoàn toàn. Hẩn đã chiếm trọn được tình yêu và thể xác của Mai. Mai đặt tay lên đùi anh Hai lay nhẹ nhẹ:

– Anh!

– Hả!

– Anh mà bỏ em em chết mất.

Anh Hai mỉm cười, nắm lấy bàn tay Mai bóp nhẹ nhẹ:

– Em yên trí!

Mai lòng bùng nói:

– Yên trí sao được, em thấy anh cứ bơ bơ.

– Hả?

– Anh tính sao không cho em biết gì hết.

Anh Hai cau mặt:

– Tính sao, sao em thắc mắc nhiều quá vậy, bây giờ tạm thời em phải ở trong nhà này một thời gian ngắn để

đánh lạc hướng rồi mới tính được chứ.
Đi đâu mà gấp.

– Đúng rồi không phải nhà của anh, nhưng có gì là bất tiện đâu, bạn anh nó ở dưới nhà, còn anh và em ở trên lầu kia mà.

– Em lo quá anh à!

– Lo, tình yêu là phải vậy!

– Bạn anh là người độc thân.

Anh Hai trợn mắt:

– Em nói gì kỳ vậy, độc thân là quyền của nó, mình là cái thân ở nhờ ở đậu lại còn đòi nọ đòi kia. Em phải hiểu chứ...

Anh Hai nói thêm:

– Từ hôm em tới đây với anh bạn anh đối đãi với mình ra sao em đã biết đấy. Không bao giờ nham nhở... Một người hết sức đàng hoàng...

– Dạ em biết, nhưng em vẫn thấy lo lo.

– Em lo cái gì? Chỉ nghĩ ngợi lắm bậy, bộ em không thương anh sao?

– Thương chứ, không thương em lại bỏ nhà bỏ cửa đi với anh.

Anh Hai cười, cúi xuống hôn Mai:

– Anh muốn em tin anh, lúc nào, bao giờ cũng phải tin anh hết, mình mới tính chuyện tương lai được chứ.

Mai vòng tay ôm người yêu:

– Em không biết gì hết, đã theo

anh là em tin anh rồi, mặc kệ anh, anh muốn lo sao thì lo.

Anh Hai nằm xuống cạnh nàng:

– Bà chị của em mấy hôm rày chỉ điên lên được.

– Điên là cái chắc, bà sắp bị bệnh thần kinh.

Nàng im lặng một lát:

– Em hận lắm, em còn ở mãi nhà ấy trước sau gì cũng làm điếm để làm giàu cho bà.

– Em cứ nói vậy hoài, chị em thương nhau chớ đâu có chuyện đó.

– Anh đừng tưởng, bà xem bán em mấy lần rồi đó anh. Một thằng cha đã chịu giá mua trinh em năm chục ngàn

rồi đấy, nhưng bà đòi tới bảy chục ngàn lận.

– Già néo đứt dây, anh không đồng nào mà xếp sòng.

Mai tát nhẹ vào má người yêu:

– Anh ăn nói kỳ cục, bận sau không được nói vậy nữa nghe, em giận anh coi.

– Ủa, lần sau anh không nói nữa.

Mai kể lể:

– Em ở với chị em đâu có khác gì một con sến, hầu hạ bà. giặt giũ toàn đồ dơ dáy của mấy con điếm. Em làm sến không công, học hành bà không cho, nay mắng mai chửi còn hơn con chó. Em theo anh là em liều với cuộc đời, muốn đi đến đâu thì đi.

– Khổ em chịu được không?

Mai cười:

– Khổ hả, chuyện đó quen quá rồi, miễn là anh yêu thương em, đừng phụ rầy em.

Mặt anh Hai chột trở nên tư lự:

– Mình phải lo chuyện sống lâu dài với nhau, không thể tạm bợ được.

– Dạ, mình sang một cái nhà.

– Anh cũng tính vậy.

– Ngày mai anh đi kiếm ngay đi.

– Nhà cửa thì thiếu gì, nhưng kẹt...

– Kẹt gì?

– Bộ em cứ nghĩ nói khơi khơi vậy có nhà được sao?

– Mình sang mà!

– Đồng ý, nhưng phải cho anh một thời gian.

– Sao mình không sang ngay.

Anh Hai cười nhạt:

– Đâu có dễ vậy, em cho anh đi chạy tiền chứ.

– Trời ơi tưởng gì...

Mai nói tiếp:

– Sang một căn nhà, anh cần tiền. Mình sang một căn nhà vừa phải thôi anh, vừa với số tiền mình có.

– Đó là điều quan trọng mà anh phải lo.

– Không có tiền rồi anh lo làm sao.

– Anh xoay xở!

Mai cười, nàng nhìn vào khuôn mặt ưu tư của người tình:

– Xoay làm gì cho mệt, em cũng có tiền, may ra thì đủ sang một căn nhà.

– Em có tiền?

– Dạ, em cũng phải lo cho thân em chứ!

– Em lấy của chị em?

Mai cười:

– Thật ra em không ăn cắp, em chỉ lấy công làm việc từ bao nhiêu năm trời nay không lẽ em đi tay không...

Nàng có vẻ thích thú:

– Lấy một trăm ngàn với một ít nữ

trang của bà ta chưa đủ làm bà ta nghèo đâu. Bà ta còn giàu lắm...

Anh Hai giả vờ bối ngỡ:

– Bây giờ em biểu anh làm gì?

– Sang cái nhà, anh đi sang liền, để mình khỏi phải ở nhà đậu nữa.

Anh Hai ngồi dậy, Mai kéo hẳn nằm xuống:

– Khoan đã đi đâu mà vội.

Anh Hai nghĩ đến một trăm ngàn tiền mặt và số nữ trang. Mình phải khéo léo lắm mới được. Hẳn tự nhủ mình phải gây lòng tin ở nàng.

Anh Hai cúi xuống hôn Mai say đắm.

Con nhỏ không kém gì con chị.
Hai chọt nhìn đồng hồ:

– Muộn rồi đó em, mười giờ rồi, anh phải đi gấp gấp, trong ngày hôm nay anh phải kiếm ra cái nhà. Mai mình có thể tới nhà mới rồi.

Mai uể oải ngồi dậy:

– Em có cần đi với anh không?

– Không nên, biết đâu chị em không thừa gởi rồi, em đi lỡ ra...

Mai lật tấm nệm giường lên lấy một bọc giấy.

– Tiền đây, luôn cả nữ trang, em giao anh hết. Nhớ về sớm nhé, em mong lắm đó.

– Em yên trí, nằm nhà nghỉ ngơi đi.

Anh Hai cầm gói tiền để ra bàn, hẳn đứng dậy ra mặc quần áo:

– Buổi trưa nay mà anh không về được em cứ ăn cơm một mình. Anh sẽ nói ở quán cơm đưa cơm lên phòng cho em.

Anh Hai trước khi đi còn hôn Mai. Hẳn nheo mắt, khép cánh cửa đi xuống nhà.

Gã bạn chủ nhà ngồi ở sa lon, thấy anh Hai đi xuống liền hỏi:

– Thế nào, tao chờ đợi cả tuần lễ rồi.

Anh Hai cẩn thận rút bọc tiền và nữ trang vào túi.

– Ra ngoài này uống cà phê với tao, hôm nay mày bắt đầu ra tay được rồi.

Gã bạn hấp tấp khoác áo:

– Đi, ra ngoài này mình nói chuyện cho chắc ăn.

Hai người vào quán cà phê, Gã thanh niên chủ nhà hấp tấp hỏi:

– Mày thuyết phục được nó ưng tao rồi à?

Anh Hai cau mặt:

– Sao mày ăn nói «loạ» vậy, bồng dưng tao lại đi thuyết phục cho mày, ăn thua là ở đây chứ, còn tao, tao chỉ biết giao lại cho mày thôi, mày làm sao thì làm.

Gã chủ nhà thở dài:

– Chà coi bộ khó quá, đã ăn sái nhì lại còn gặp cái mừng đó...

– Mẹ... có ăn thì có chịu chớ, than thở cái nỗi gì. Bắt đầu từ giờ phút này tao giao nó cho mày để tùy nghi sử dụng. Được hay không là do mày.

Gã chủ nhà tắc lưỡi:

– Được mày cho tao biết một vài yếu điểm của nó đi.

– Tình cảm và rất sợ ma!

– Xong rồi!

Gã giơ tay ra bắt tay anh Hai:

– Thôi bây giờ mày có thể biến.

– Chúc thành công.

Trước khi đi, anh Hai còn dặn thêm.

– Trưa hôm nay, mấy có thể lập công được rồi đấy.

– Cái gì?

– Mấy bung cơm lên lầu cho nó, nhận diện dấu luôn.

– Được!

Gã chủ nhà khoan khoái hút một điếu thuốc. Gã mỉm cười trở về nhà mở máy hát ngồi đu đưa trên ghế xích đu. Hắn nhìn lên cửa phòng trên lầu đóng im lìm. Buổi trưa, con nhỏ hàng xóm xách một “cà mền” cơm tới. Nó toan bước luôn lên lầu như mọi khi, gã chủ nhà chặn lại:

– Ê, đi đâu vậy?

– Tôi mang cơm lên cho cô ở trên!

– Để ở bàn tao sẽ mang lên cho mấy, mấy ra ngoài quán lấy cho tao một chai coca và một chai 33.

Gã chờ cho con nhỏ mang nước ngọt và bia vào, gã bung cơm lên lầu, gã gõ cửa, tiếng Mai ở trong phòng reo lên:

– Anh Hai về đó hả?

Gã chủ nhà nhìn không trả lời, chỉ tăng hăng. Mai ra mở cửa, thấy gã, nàng cúi đầu chào.

Gã giơ cái “gà mê” lên mỉm cười:

– Tôi mang giùm cái này lên cho cô!

Mai tươi cười:

– Cám ơn anh, anh Hai tôi hôm nay đi vắng.

– Dạ tôi biết.

Mai toan đỡ lấy cái gà mên thì gã giựt lại:

– Để tôi mang vô luôn.

– Phiền anh quá!

Gã đẩy cửa tiến vào phòng, đặt gà mên cơm lên bàn:

– Trong này cũng có phần cơm của tôi, để tôi xuống nhà lấy chén sốt ra.

Mai không biết nói sao, nàng ngần ngại một lát.

– Nếu không có gì bất tiện, xin mời anh ăn luôn ở đây.

Gã cười:

– Dạ, tôi sợ bất tiện cho Mai.

– Có gì, chúng tôi mang ơn anh nhiều chứ.

– Mai nói hơi quá đáng, ơn huệ gì đâu, ai không có lúc thất cơ lỡ vận, sự giúp đỡ là chuyện thường...

Gã rót nước ngọt ra ly cho Mai, lịch sự mời:

– Mời Mai dùng cơm.

Hắn tỏ ra lịch sự, thái độ trang nhã, vừa ăn gã vừa nói chuyện:

– Nhà tôi rộng rãi, cứ hể có thêm người đến ở cũng vui.

– Có lẽ chúng tôi làm phiền anh nhiều.

– Có gì là phiền đâu, đừng để ý đến chuyện đó.

Câu chuyện mỗi lúc một trở nên tự nhiên hơn. Mai vui vẻ hơn.

– Tôi coi bộ anh cũng khá lớn tuổi, sao không kiếm bà nào về ở chung cho vui.

Gã cười hiền hòa

– Tôi cao số lắm Mai à, thầy bói nói năm nay tôi gặp một người, người đó cũng trong trường hợp duyên tình trắc trở.

– Anh cũng tin bói toán sao?

– Tin chứ, bởi vì tôi có nghiên cứu về môn đó. Tôi biết coi chỉ tay, tử vi.

– Ô anh giỏi nhỉ.

Gã vui vẻ, gã chỉ tay vào ngực mình:

– Quên chưa giới thiệu tên tôi với Mai, tôi là Tùng.

Mai cười:

– Từ hôm đó tới nay, tôi mới thấy anh tỏ ra vui vẻ, hôm mới tới, thấy anh tôi ngán quá.

– Tôi làm gì đâu mà Mai ngán.

– Thấy anh lăm lăm lì lì.

Bữa cơm trôi qua trong bầu không khí vui vẻ. Mai thu gọn chén đĩa, Tùng liệng bộ bài ra bàn.

– Tôi phải trở tài coi bói cho Mai ngán luôn mới được.

Hắn chợt nhìn đồng hồ:

– Ấy không được, thôi để lúc khác đi.

– Sao, anh bận gì?

– Không bận gì hết, nhưng phải để Mai nghỉ trưa, xin lỗi, Tùng mãi vui nên quên khuấy mất.

Mai gật đầu:

– Trời ơi, tưởng gì, tôi ngủ quá trời đất rồi anh có muốn kiểm có xuống đi ngủ thì xuống đi, đừng đổ cho tôi.

Tùng thành thật:

– Tôi không bao giờ ngủ trưa hết, nếu Mai không buồn ngủ thì mình ngồi coi bói chơi cho đỡ buồn.

Tùng đưa sắp bài «ta rô» cho Mai.

– Xào bảy lần!

Mai làm theo, Tùng đỡ lấy bộ bài đặt ra bàn:

– Kinh đôi!

Hắn còn dặn dò:

– Nhớ muốn cầu điều gì thì để tâm vô khăn vải.

Tùng trái sắp mặt bộ bài trên bàn nói như máy:

– Tay mặt bắt một lá, tay trái một lá.

Tùng nhìn qua hai cây bài, mặt thoáng cau lại. Mai theo dõi từng cử chỉ biến chuyển trên nét mặt hắn. Hắn xếp bài ra bàn, nhìn vào đó căn môi đăm chiêu suy nghĩ Tùng im lặng khá lâu khiến Mai sốt ruột.

– Sao anh?

Tùng ngẩng lên, ngần ngại:

– Thôi tôi nói đùa đó, tôi không coi được đâu.

– Anh này kỳ quá nhỉ, chỗ quen biết với nhau, anh thấy gì trong bài cứ nói ra đi. xấu lắm phải không?

Đôi mắt Tùng thành khẩn:

– Tôi xin lỗi Mai, tôi không thể nói được, nói ra chỉ làm Mai thêm lo lắng thôi.

Mai vùng vằng:

– Anh thiệt kỳ!

– Thiệt tình tới nề Mai quá, mặc dầu mới quen biết nhưng tôi đã quý mến Mai, tôi không muốn nói, nói rồi Mai chỉ thêm buồn tôi cũng không an tâm.

– Tôi van anh, anh cứ nói đi, xấu cũng cứ nói đi.

– Thiệt hén:

– Nói dối anh làm chi.

Tùng nhìn Mai chăm chú.

– Mai đưa bàn tay mặt. Trai tay trái gái tay mặt.

Mai xòe bàn tay mặt ra, Tùng thận trọng ghé sát mắt vào nhìn những đường chỉ tay.

Hắn lại đeo thêm cái kính trắng gọng vàng, hắn buông tay nàng ra, đứng dậy. Mai chờ tôi một chút nhé, tôi phải coi cho Mai thiệt kỹ, phối hợp luôn mấy khoa bói toán cổ kim, đông tây để nói cho chắc ăn. Tùng chạy xuống nhà, một lát mang lên một kính hiển vi, một

cái thước bằng nhựa hình bán nguyệt. Hấn thận trọng soi kiếng vào lòng bàn tay Mai, đo cẩn thận đường chỉ tay.

– Mai tuổi gì?

– Tuổi thân.

Tùng bấm đốt ngón tay tính toán:

– Tuổi thân, tuổi này năm nay xấu lắm, lại có sao kế đô chiếu mạng, hù, không tốt, em gái mà sao kế đô thì... tàn rồi.

– Hả anh nói sao?

– Bình tĩnh nghe tôi nói này, à quên, Mai ký lên vào một mảnh giấy này.

Hấn đẩy mảnh giấy và cái bút ra trước mặt Mai:

– Mai ký cho hai chữ.

Hắn nhìn chữ ký xem từng nét:

– Kể ra cũng chẳng đến nỗi nào. Nhưng cuộc đời Mai phải mang tiếng mang tai gian truân mới nên người được.

Tùng xoa hai tay vào nhau:

– Tôi đã coi rất kỹ, phối hợp tất cả phép bói toán Đông Tây Kim cổ. Quả bài của Mai không được hên, tai tiếng, bị lường gạt mất tiền.

Mai hồi hộp:

– Anh nói sao?

– Mai bị mất tiền, bị lường gạt, tình duyên trắc trở.

Tùng nhìn chăm chú vào mặt Mai:

– Sắc diện không được tốt.

Tay Mai tự dừng run lên, nàng nghĩ đến người yêu, không lẽ chàng như vậy sao, chàng lại khốn nạn thế sao?

Tùng cương quyết:

– Tôi nói chắc vậy đó, nếu chỉ bài không thôi, tôi chưa dám cam đoan được, nhưng đảng này tôi đã phối hợp, quẻ nào cũng...

Tùng nắm lấy bàn tay Mai, hấn nắm nhẹ, nhìn vào mắt nàng:

– Mai đừng tuyệt vọng, tiền hung hậu kiết. Số mạng phải vậy. Mai sẽ gặp người đàn ông khác, người này sẽ yêu thương Mai, trong quẻ bài có hiện ra, tôi không nói láo, tôi thấy sao nói vậy.

Tùng vợ mở bài đút vào túi.

– Bây giờ Mai đi nghỉ đi, đừng nghỉ ngơi gì cả.

Mai giữ lại:

– Không, anh ngồi đây chơi đã. Anh nói tôi thấy ớn quá. Tôi tin rằng anh chưa nói hết.

Tùng cười:

– Tôi biết nói gì nữa, bài chỉ có vậy thôi.

– Không nhất định anh còn giấu tôi.

Nàng thở dài:

– Thân gái như hạt mưa sa... Anh giúp tôi.

– Số mạng Mai như vậy, tôi giúp gì được. Tôi không dám làm trái mệnh Trời.

Mai nghĩ bụng, nàng không thể úp mở gì được nữa. Nàng cần hỏi thẳng:

– Bài vừa rồi có phải ứng vào anh Hai không?

– Ấy chết, coi cho biết cho vui vậy thôi, Mai tính gài tiếng ác cho tôi sao?

– Không phải, tôi hỏi thiệt tình, anh nên thương hại hoàn cảnh tôi, mà cho tôi biết tất cả sự thật về anh Hai.

– Mai nói lạ, hai người yêu nhau thì đã hiểu nhau quá rõ rồi. Hỏi thêm tôi thì tôi biết gì, vả lại Hai là bạn tôi. Dù là bạn xấu tôi cũng không có quyền nói...

– Anh nói gì?

– Không tôi có nói gì đâu.

Mai tuyệt vọng, hai tay nàng ôm lấy mặt.

– Trời ơi, tôi biết làm sao bây giờ, hoàn cảnh tôi anh đã biết đó, tôi bỏ nhà đi theo anh Hai, bao nhiêu tiền bạc tôi giao hết cho anh...

Tùng đã đến đằng sau Mai từ lúc nào, hai tay chàng nắm lấy vai nàng:

– Mai đừng lo lắng gì hết, cứ chờ xem, nếu sự thực đúng vậy, tôi hứa danh dự sẽ giúp Mai. Đừng buồn...

Tùng đập nhẹ nhẹ vào vai Mai:

– Yên trí, tôi thương Mai, tôi sẽ giúp đỡ Mai hết mình. Bây giờ tôi xuống nhà, Mai nghỉ ngơi đi.

Tùng cúi xuống hôn vội vào má Mai rồi quay đi.

Tùng trở về nhà. Hấn xách cái đàn Guitare ra ghế xích đu vừa gảy vừa ca. Hấn ca những bài hát thật buồn, cố uốn giọng cho thêm suốt muốt. Hấn yên trí Mai vẫn lắng nghe.

Buổi chiều trôi qua, rồi đêm xuống Tùng lại xách gà mên cơm lên lầu. Mai có vẻ mệt mỏi, nàng ngồi cái ghế dựa kê sát cửa sổ. Thấy Tùng lên nàng buồn bã:

– Không hiểu sao giờ này anh Hai không thấy về.

Tùng dọn cơm ra bàn, tới cạnh Mai:

– Tối ăn cơm đi Mai, ăn cho khỏe người.

Thấy sự săn sóc chu đáo của Tùng, Mai cảm động, nàng nhìn Tùng với nhiều cảm tình hơn;

– Cảm ơn anh, Mai không ăn uống gì hết.

– Tại sao vậy?

– Mai thấy chán nản, Mai không còn thiết gì hết.

Tùng tự nhiên, chàng tới đỡ Mai đứng dậy:

– Mai đừng chán nản, đời sống mình là tranh đấu mà, Mai buồn vô ích. Mai phải nghĩ đến tương lai chứ!

Tùng đưa Mai tới bàn ăn, hấn bởi một chén cơm cho nàng:

– Mai nghe tôi đi, Mai phải ăn, dầu

có việc gì xảy ra cũng tính sau. Mà có việc gì đâu.

Mai nhìn thẳng vào mặt Tùng:

– Tôi nói thiệt đó, tôi lo lắng lắm, từ lúc anh còn coi bói cho tôi, tôi càng lo.

Tùng giả vờ hỏi:

– Mai lo gì?

– Lo người ta phụ rẫy, lường gạt tôi, suốt buổi trưa nay, tôi không ngủ được.

– Mai muốn ám chỉ anh hai?

Mai gật đầu.

– Đúng, bao nhiêu tiền bạc nữ trang của tôi giao cho anh hết để anh sang nhà. Giờ này anh không về.

Tùng không nói một câu, hẩn nhìn Mai bằng đôi mắt bí mật, gấp thức ăn tiếp cho Mai, Mai càng sốt ruột hơn:

– Anh, anh biết gì về anh Hai nói Mai nghe đi.

Tùng lắc đầu:

– Không, tôi không biết gì cả. Mai đừng bắt tôi phải nói gì, tôi không thể nói xấu một người vắng mặt.

Mai càng sốt ruột, nàng đặt chén cơm xuống bàn:

– Mai van anh đó, anh nói một câu thôi. Anh chỉ cần cho Mai biết là Mai có bị lường gạt không?

Tùng chép miệng:

– Tội quá, thiệt tình tôi quý mến

Mai, thấy Mai khổ tôi không nữa...

– Sao anh?

– Thiệt tình đối với anh Hai tôi không biết rõ anh, vì rằng không phải chỗ bạn bè thân thuộc, tôi chỉ biết sơ sơ.

– Biết sơ sơ mà anh cho mượn nhà.

– Tội tôi quá Mai à, tôi không biết thiệt mà, cái nhà này tôi cho anh mượn tạm, trong một tuần lễ, ngày hôm nay là hết hạn. Buổi sáng hôm nay anh đi, anh còn nói với tôi là hết ngày hôm nay. Mai sẽ rời khỏi nhà này, trước khi đi Mai sẽ trả tiền nhà cho tôi, vì Mai giữ hết tiền.

Mai tròn xoe mắt, chỉ vào ngực mình:

– Ảnh biểu tôi trả tiền?

– Đúng!

– Tôi đưa ảnh hết tiền rồi mà.

– Ai biết!

– Sao anh không nói với tôi từ buổi trưa.

– Tôi nói sao được, khi lên đây, xem bài cho Mai, tôi biết, thiệt tình tôi không nỡ.

Tùng nhìn đồng hồ:

– Giới nghiêm cả tiếng đồng hồ rồi, anh Hai không về, sự nghi ngờ của tôi có lẽ không sai. Nhất là khi ảnh đã mang hết tiền bạc, nữ trang của Mai đi.

Mai không còn bụng dạ nào để ăn cơm nằng ôm lấy mặt:

– Trời ơi! Ảnh phụ tôi sao?

Tùng an ừ:

– Mai buồn vô ích, để tôi nói Mai nghe tại sao tôi biết anh Hai.

Một hôm tôi ngồi nhậu với bạn ở bờ sông, gặp anh Hai, anh Hai quen sơ sơ với người bạn tôi, ảnh nói ảnh có cô vợ nhỏ mà không biết mượn nhà ở đâu. Người bạn tôi giới thiệu, tôi cũng nhanh mồm nhanh miệng nên đề nghị cho ảnh thuê căn phòng này, ảnh nói ảnh thuê tạm trong một tuần lễ.

– Ảnh nói tôi là vợ nhỏ.

Tùng gật đầu. Mai buồn bã thở dài:

– Đúng tôi bị lường gạt rồi, bây giờ tôi phải làm sao, tôi không có một đồng nào để trả tiền cho anh.

– Mai đừng lo chuyện đó, không có thì thôi, nhưng kệt một món tiền khác.

– Gì nữa?

– Tiền cơm một tuần này.

– Cả tiền cơm nữa?

Tùng nhìn Mai bằng đôi mắt xót thương:

– Tôi biết, tôi biết tất cả từ ngày đầu, nhưng tôi không có lý do gì để xía vô chuyện người khác.

– Anh ác lắm, anh không giúp em.

– Anh không giúp gì được lúc đó hết, họa chẳng bây giờ anh mới có thể giúp được em thôi. Anh hứa. Chuyện tiền nong cơm nước anh sẽ lo hết.

Mai bực tức kẻ tình phụ:

– Em sẽ đi thừa nó!

– Vô ích, em không biết rằng chính em đang là kẻ bị truy nã hay sao. Hãy nhịn nhục một thời gian, quả đất tròn mà em, em còn có nhiều dịp để trả thù.

– Anh biểu em phải làm gì bây giờ?

– Chẳng làm gì hết, em cứ ở yên đây.

– Phiền anh không?

Tùng lắc đầu:

– Không có gì phiền hết, nếu em tin anh, tin anh nói thật.

Đôi mắt Mai mở to:

– Anh nói gì?

Tùng nắm lấy bàn tay Mai:

– Anh yêu em, anh muốn cứu giúp em.

Trống ngực Mai đập thành thịch:

– Anh nói sao?

– Anh nhắc lại lần nữa, anh yêu em.

Tùng đứng dậy, thái độ khéo léo, hần tới sau Mai vòng tay ôm lấy cổ Mai, hôn lên má nàng:

– Anh yêu, anh cô đơn, nhà anh đây, em biết anh không có vợ.

Giọt nước mắt Mai ứa ra, nàng không thể nói được gì hơn. Nàng nhìn vào mặt chàng khuôn mặt đẹp trai, mái tóc uốn dợn sóng như kẹp cài lương.

Giọng Mai run lên:

– Anh thương em thật không?

Nụ hôn ấp lên môi, lấp tiếng nói của nàng. Người Mai mềm nhũn trong tay chàng:

– Đừng phụ rầy em tội nghiệp ghen anh.

– Không, không bao giờ anh phụ em.

Mai có cảm tưởng nàng bị bé bỏng lại.

Ánh đèn điện chiếu vào mắt nàng, nàng khép mắt lại. Lưng nàng chạm xuống mặt nệm êm ái. Mãi trầm nghĩ, rồi cuộc đời sẽ đến đâu? Thayer kệ.

Mai mở bừng mắt, nàng nhìn thấy khuôn mặt chàng, khuôn mặt cúi thật gần. Mai đưa bàn tay lên, những ngón

tay run run luồn trong tóc chàng.

– Tội nghiệp em, tội nghiệp anh ơi!

Nụ cười chàng tươi thắm. Mai nhìn thấy những chiếc răng trắng bóng của chàng.

– Tiền hung hậu kiết mà em.

Mai ghì sát đầu chàng vào ngực mình.

Dưới đường im lặng, không có tiếng xe di chuyển. Tiếng gió lùa qua cửa sổ làm cái màn cửa lất phất bay.

Tiếng Tùng nói:

– Đêm nay anh sẽ ở lại với em mãi mãi chúng ta mãi mãi yêu nhau nhé em!

Mai mỉm cười.

Tiếng chị Tư chua ngoa:

– Khốn nạn tao không dè mày còn vác mặt về đây.

Mai tấm tức khóc, nàng không thể nói được một lời nào. Nàng đặt tay lên bụng mình, cái bào thai ba tháng còn nằm yên ở đó.

– Đồ ngu như chó, mày có thoát khỏi tay tao đâu. Tao thù dai lắm mày ơi, tao nhớ hoài lời lẽ trong thư mày viết chửi bởi tao. Bây giờ thì tiền hết, tình cũng không, mầy lai vác mặt về. Vì là chỗ chị em tao không nỡ kêu lính bắt mày, mày đi đi.

Mai nức nở:

– Em không đi đâu hết, em ở lại em hầu hạ chị suốt đời.

– Thôi mấy ời, tao chân mày quá rồi, tao không khiến mày hầu hạ, mấy vô phúc quá mà. Tao muốn cho mày có chồng có con đàn ông mày không muốn. Mày đi, đi rồi mang cái bụng thè về đây. Tao là cái giống gì mà nợ nần mày dữ vậy?

Mai năn nỉ:

– Chị thương em, người ta đâu có phụ rầy em. Anh đi lính.

– Mày thấy mày ngu chưa? Nó không đi lính đâu, nó đá mày đó. Có ngu như mày mới tin nó phải đi lính.

Chị Tư nhìn Mai từ đầu đến chân trề môi:

– Coi kìa, mày khác nào con ma, bây giờ mày có làm điếm cũng không có khứa, đó là tao nói mày làm điếm rẻ tiền, chó ở đây...

Chị cười gằn:

– Tao chịu, bây giờ thì không cứu giúp gì được mày, tao đâu có phải vú em nuôi con cho mày.

Mai không biết nói sao, nàng chỉ còn nước khóc tẩm tức. Nàng thương cho thân phận mình.

Nàng hỉ mũi vào cái khăn mùi-xoa nhàu nát:

– Bây giờ em không biết nương tựa vào đâu, em chỉ biết nhờ vả chị.

– Mày nhờ vả tao, vô lý, tao thù dai lắm mày ơi, làm sao tao quên được

những lời mày chửi bới tao.

– Em van chị, chị tha thứ cho em.

Chị Tư ngồi thờ người ra suy nghĩ, chị xuôi lòng:

– Mày có chữa mấy tháng rồi?

– Ba tháng!

– Muốn ở với tao mày phải phá thai.

Mai ngừng phất lên:

– Phá thai, không bao giờ.

– Vậy thì tao không có cách nào nữa, tao nói thiệt tình chị em mình hết rồi. Mấy phá thai xong, tịnh dưỡng một thời gian rồi đi khách. Mấy như những gái khác. Ngay như tao đây đã từng làm điểm mãi..

Mai đau đớn, nàng không ngờ người chị ruột của mình lại đối xử với mình một cách tệ bạc như thế. Chị Tư vẫn lạnh lùng:

– Mấy giữ làm gì cái bào thai ấy, cái thai hoang... tao từng phá thai, có chết chóc gì đâu mà sợ.

Mai không khóc nữa, nàng nhìn thẳng vào mắt người chị căm phẫn.

– Tôi không ngờ chị lại có thể tàn nhẫn được như vậy?

Chị Tư cười gằn:

– Đời mà mày!

Nàng đứng dậy:

– Tôi không bao giờ bước chân vào nhà này nữa, chị yên trí.

Mai nghĩ đến cái chết, chị Tư cười lớn:

– Ủa mày đi đi, tao không ham đâu.

Mai chạy ra cửa. Tiếng xe cộ ồn ào, buổi chiều đang xuống. Nàng đứng ở lề đường nhìn dòng xe cộ qua lại. Nàng thấy người mình ghê ghê. Nàng chỉ cần nhắm mắt lại, lao mình xuống đường, thân xác nàng sẽ nát tan tành. Hai giọt nước mắt chảy dài trên gò má nàng.

Bỗng một bàn tay nắm lấy cánh tay nàng.

– Mai! Mai!

Mai mở bừng mắt. Sương đứng bên nàng. Nàng nhìn Mai bằng đôi mắt hiền từ:

– Em Mai, đừng đại dốt, chị nghe hết câu chuyện em rồi.

Nước mắt Mai ràn rụa, nàng nghẹn ngào:

– Em không còn muốn gì nữa chị ơi!

Sương diu nàng đi:

– Chị hiểu hoàn cảnh của em, nhưng em phải nghĩ đến bào thai, nó vô tội...

Sương đưa Mai vào một quán nước. Rút chiếc khăn mùi-xoa đưa cho Mai:

– Em lau mặt đi, thấy không người ta nhìn kìa.

Sương đưa cho Mai một ly nước cam nguyên chất:

– Em uống tỉnh táo, đừng nghĩ ngợi vẩn vơ. Em sẽ về ở với chị.

Mai không cầm nổi nước mắt, nàng khóc sục sùi:

– Tại sao, tại sao chị lại cứu em?

– Đừng hỏi, chị sẽ nói chuyện nhiều với em. Vì chính hoàn cảnh chị còn đau thương hơn em nữa, chúng ta phải sống. Chúng ta không có quyền tuyệt vọng trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Sương đặt tay lên bụng Mai:

– Đứa trẻ này vô tội, dù cha nó là hạng người... Em phải nuôi nó, không có quyền hủy diệt nó.

Mai im lặng, mắt nàng đỏ hoe, Sương bung ly nước cam lên:

– Em uống đi, lát nữa về với chị chiều nay mình ăn cơm ở nhà.

– Chị có gia đình?

– Có chứ, gia đình gồm có ba đứa em chị sống vì chúng nó.

Mai uống hết ly nước cam, Sương đưa Mai ra taxi:

– Các em chị không biết chị làm nghề này?

– Chị sẽ nói sao khi đưa em về.

– Em yên trí.

* * *

Sương buồn buồn nói với Hoài:

– Hai ngày nữa là ngày sinh nhật của em. Em nhớ năm ngoái ngày sinh nhật của em vui không chịu được, bạn bè chỉ mời có mấy đứa thế mà chúng nó kéo đến đông thiệt là đông. Buổi tối hôm đó em dọn muốn khổ người luôn... Năm nay...

Sương chép miệng, bỏ lửng câu nói. Hoài nắm lấy tay nàng:

– Anh sẽ đến với em!

Sương mỉm cười buồn bã:

– Sung sướng gì mà ăn sinh nhật.

– Không, cứ tổ chức đi, anh hứa sẽ đến mà, anh vui với em.

Sương gật đầu:

– Thiệt nhé anh!

– Anh hứa!

Sương tò mò:

– Anh có ăn sinh nhật của anh không?

– Rất ít khi, có một lần thôi, một lần nghĩ đến nhưng buồn quá.

– Tại sao lại buồn?

Hoài mơ màng:

– Ngày hôm đó, anh muốn mời một người, chỉ một người thôi, ăn trên một nhà hàng nhưng cô ta từ chối, hôm đó anh ở một mình, uống rượu một mình... Buồn muốn chết được, anh thấy cuộc đời mình vô nghĩa lý.

– Anh yêu cô ta?

Hoài lặng lẽ gật đầu:

– Anh yêu, anh yêu lắm, nhưng chẳng bao giờ nói ra cả.

– Tại sao anh lại “sợ” cô ta dữ vậy, yêu thì nói việc gì phải im lặng.

– Anh không sợ ai hết, nhưng em không phải anh, em làm sao hiểu được tâm trạng anh.

Sương cười:

– Chắc người ấy quyền quý cao sang lắm khiến anh e ngại chứ gì?

– Nhiều khi anh cũng nghĩ vậy đó, nghĩ vậy nhưng rồi anh thấy không đúng, anh không phải là người có mặc cảm. Anh muốn giữ một cái gì đẹp trong lòng. Đẹp mãi mãi.

– Anh lãng mạn!

– Ủ, chắc là thế, mà thôi bỏ chuyện ấy đi, mình bàn đến ngày sinh nhật của em. Nhất định tổ chức sao?

– Làm cho vui!

– Đồng ý!

Sương tính toán:

– Ngày hôm ấy em sẽ đi đặt một cái bánh, cái bánh cẩm hai mươi ngọn nến, em mua cho anh một chai rượu ngon, làm chả giò.

Hoài cười:

– Còn anh sẽ biếu em một món quà mừng ngày sinh nhật.

– Cái gì đó, anh cho em biết trước được không?

– Bí mật!

Sương trở nên vui vẻ:

– Có anh em không thấy buồn, em nói cho anh nghe này, em có một quyết định rất quan trọng.

– Quyết định gì?

– Tới ngày sinh nhật này, em bỏ cái nghề bán thu này.

– Thật hả?

Sương đưa tay ra bắt tay Hoài:

– Bắt tay anh một cái, em hứa danh dự.

– Vậy thì tốt rồi.

Sương cười tươi.

Hoài hỏi lại:

– Ngày mai sinh nhật em, vậy mình phải đi sắm sửa ngay từ bây giờ,

Sương vui vẻ:

– Đi thì đi, nghĩ đến ngày mai em vui quá. Anh biết không, em đã sang một cái quán, em và con Mai trông coi, chúng em sẽ sống một cuộc đời lương thiện. Mấy đứa em nếu không có em chúng cũng sống được.

– Em cam kết với anh bỏ nghề này.

– Cam kết mà.

Sương đứng dậy, nàng đặt tiền ra bàn:

– Hôm nay anh cho phép em trả tiền nhé, rồi anh đi chơi với em luôn, em muốn lên Saigon đặt một cái bánh, một cái bánh nhỏ thôi.

Ra khỏi quán, Sương nhớ ra:

- À quên, em phải đến nhà chị Tư.
- Đến làm gì nữa?
- Chị thiếu tiền em, thiếu khoảng ba chục ngàn nữa, em đến lấy nốt

Hoài gạt đi:

- Thôi, để mai lấy không được sao?
- Mai thì mai.
- Mình sẽ lên Givral đặt bánh rồi đi xem xi-nê, phim hay lắm.

* * *

Tùy đang dọn dẹp nhà cửa, thấy Hoài đến, nó chào thật to:

– Anh ạ, mời anh ngồi chơi, em bận tay một chút.

Hoài tự nhiên như người nhà, chàng tới tủ lạnh lấy nước cam uống.

– Chú làm gì mà xâm trò quá.

– Chị Sương nói hôm nay có anh đến ăn sinh nhật chị ấy nên em phải dọn dẹp nhà cửa cho đàng hoàng.

– Chỉ vẽ ra thôi, à chị Sương đâu rồi?

– Chị nói anh có tới thì ngồi chờ một chút chị đi đâu đòi tiền đòi nợ ấy mà.

Hoài cau mày, chàng biết Sương đi đâu, chàng nói nhỏ.

– Sao cậu để chị ấy đi.

– Em đâu biết, chị ấy đi suốt ngày, sao anh không tới sớm mà giữ.

Tùy nhìn Hoài cười, nó đã dọn dẹp xong, ra ghế salon ngồi đối diện Hoài:

– Chị Sương định bỏ không ăn sinh nhật đấy, em phải nói mãi gia đình em mà không có sự hy sinh của chị Sương thì cũng nguy. Em không ngờ chị ấy mới ra đời mà giỏi giang quá.

– Cô Mai đâu em.

– Chị ấy ra quét dọn ngoài cửa hàng.

– Ủ, anh có nghe chị Sương nói sắp mở cửa hàng gì đó.

– Vâng, chị Sương tính lâu rồi, mãi bây giờ mới thực hiện được đấy anh ạ! Em nghĩ cũng phải đấy, em thấy chị ấy cực nhọc quá, chị ấy than thở hoài...

Tùy say sưa nói về các dự tính:

– Chị Sương em tính thế cũng phải mình có cái cửa hàng vẫn hơn, mình làm chủ lấy mình, phải đi làm là chuyện bất đắc dĩ, nhất là làm cho Mỹ. Em nghe nói làm với Mỹ khổ lắm, nhục nhã nữa.

Hoài chỉ ừ hử, chàng mừng thầm cho Sương, nàng đã tìm được lối thoát thân.

Tùy nhìn vào mặt Hoài:

– Từ ngày chị Sương em đi làm đến giờ, em thấy chị ấy ít khi giao thiệp với ai, ngoài ra, em nghĩ chị ấy có nhiều cảm tình với anh lắm!

– Có lẽ.

– Có lẽ gì nữa, hẳn là vậy rồi, ở nhà chị Sương vẫn thường nói anh là người bạn trai tốt nhất.

Tùy hóm hỉnh:

– Em hỏi nhỏ anh cái này nhé!

– Cái gì vậy?

– Nếu không phải anh đừng giận em nhé.

Hoài mỉm cười:

– Được cứ nói đi.

– Có phải anh và chị Sương yêu nhau không?

Hoài thân mật vỗ vai Tùy.

– Em hỏi anh khó trả lời quá, chị Sương là một người rất đáng quý trọng. Anh hiểu sự hy sinh của chị ấy cho gia đình, nhất là cho các em. Đáng quý lắm.

– Nhưng anh có yêu chị Sương em không?

Hoài cười:

– Nếu yêu hay không, anh sẽ nói câu ấy với chị Sương vậy, xin lỗi, anh không thể nói mà không có mặt chị Sương được.

Tùy nhất định hỏi gằn:

– Bao giờ anh mới nói?

– Tối nay khi Sương thổi tắt những ngọn nến.

– Thiệt héng anh?

– Anh hứa danh dự.

Tùy nói như reo lên:

– Vậy thì hay quá, ngày sinh nhật này của chị Sương là một ngày hết sức vui vẻ, anh biết không, tất cả mọi người trong nhà này đều quý mến anh. Nhất là chị Sương, em biết chị ấy yêu anh lắm, nhắc đến anh hoài, nhưng chị lại buồn chị bảo chị không xứng đáng với anh. Chị ấy mặc cảm quá phải không anh. Em nghỉ tại chị ấy tủi thân.

Tùy thành thật:

– Em xin anh một điều, hãy thương hại chị em, em biết tình thương của các em đối với chị em không đủ, chỉ có anh mới đem lại hạnh phúc hoàn toàn đến cho chị ấy được thôi.

– Tại sao em lại đoán chắc như vậy?

– Em ít tuổi, nhưng em cũng khôn lắm.

Hoài nghĩ đến Sương, đến cuộc đời sóng gió của nàng, sự nhục nhã của nàng, các em nàng không hề biết. Hoài biết rõ ràng, nhưng chàng không khinh. Cuộc đời Hoài đã lắm chán chường. Những hình bóng những người con gái chàng yêu loáng thoáng hiện ra trong đầu chàng. Mình đã mất hết bao nhiêu ngày tháng mệt mỏi vì họ, rồi cuộc chàng vẫn không được gì.

Hoài nhìn đồng hồ, nóng ruột:

- Sao lâu quá mà chị em không về.
- Chắc cũng sắp về rồi đó anh, chị Sương đi đã lâu rồi.

Vừa lúc ấy Mai trở về, nàng bê cái bánh sinh nhật của Sương:

- Bánh của chị Sương nè anh.

Hoài tới bên nhìn vào chiếc bánh:

- Chiếc bánh vừa xinh.

Mai đưa thêm gói giấy:

- Còn đèn cây nữa này, chị Sương mới đưa về đó, chị đưa ngoài cửa hàng rồi đi liền.

Hoài hỏi nhỏ Mai, cốt để Tùy không nghe thấy:

– Sương tới chị Tư phải không?

– Dạ, em đã biểu chị mai mốt đến lấy nốt tiền cũng được mà chị ấy không nghe.

Hoài chột lo lắng:

– Em ở nhà, anh đi đón chị Sương nhé.

– Dạ, chị ấy lấy được hay không anh cũng cứ đưa về, hồi này khu đó không yên đâu.

Hoài mở lượt giấy bao ngoài chiếc bánh chưng gần đủ hai mươi ngọn đèn cầy lên đó:

– Anh phải đón Sương về, đúng chín giờ tối em đốt nến lên, chị Sương về...

Chàng bỏ lửng câu nói, Mai đưa Hoài ra cửa:

– Hai người đừng đi đâu nữa nhé, ở nhà chúng em mong lắm đấy.

– Yên trí!

Chàng lên xe. Không hiểu tại sao Hoài nóng ruột như cào, chàng hồi hộp. Hoài xua đuổi ý nghĩ ấy. Hơi sức đâu, sẽ chẳng có gì xảy ra hết.

Sự nôn nóng mà Hoài cho là vô lý, đã lâu lắm chàng mới thấy dậy lên trong lòng Sự nôn nóng dành cho một người tình. Hoài chợt trở nên chua chát, bây giờ mình lại dành cho một cô gái giang hồ. Tình yêu, hừ có thể là tình yêu được không? Hoài quẹo xe vào một con đường vắng vẻ, chàng ngửa mặt nhìn những vì sao lấp lánh thoáng

trong lá cây. Những kỷ niệm đầy trong hồn Hoài. Chàng thấy tâm hồn mình dịu lại như thuở 18, 20 đầy hoa mộng. Những hình ảnh bạn hữu, người yêu loáng thoáng hiện ra trong đầu chàng. Những khuôn mặt đó mờ nhạt dần, chỉ còn lại khuôn mặt của Sương nụ cười buồn của nàng. Hoài mệt mỏi trong sự cô đơn. Ý tưởng mình sao kỳ quái vậy, mình tiến tới, tiến tới gần hơn nữa, không thể được. Hoài, nghĩ đến những giây phút Sương nằm trong vòng tay đàn ông, không biết chừng một trong những kẻ đó là bạn chàng. Hoài tự hỏi mình có hẹp hòi không? Thằng Hoài lấy một con diêm. Chàng sẽ phải nghe những lời bình phẩm ấy. Hoài cúi đầu. Chàng lại nghĩ đến những lời nói nửa úp, nửa mở với Tùy em Sương, chúng nó tuyệt nhiên không hiểu gì cả.

Mình không thể quyết định hồ đồ.

Hoài đã đi đến đường nhà chị Sáu. Chàng chợt dừng lại. Đầu đường một chiếc xe “đốt cát” của cảnh sát đậu. Cái gì thế kia? Những người cảnh sát chặn cửa nhà chị Tư. Hoài dựng xe vòng ra ngả sau, cảnh sát đứng đầy. Hoài hỏi một người đàn bà:

– Chuyện gì đó chị?

– Bắt điểm, lính vừa tới bao vây, chặn hết hai cửa rồi, một tốp khác trèo mái nhà kia kia.

Hoài nhìn theo ngón tay trỏ của chị ta.

Người cảnh sát vừa tụt xuống Hoài
lắm bầm: nguy rồi!

Cánh cửa sau mở tung, ba người cảnh sát từ trong nhà đi ra, Hoài nhìn thấy chị Tư đi đầu, rồi Sương, Hoa, ba cô khác mà Hoài không biết tên. Bọn con nít ùa chạy tới. Một người cảnh sát cất tiếng hỏi:

– Có bắt được quả tang không?

– Không, nhưng cứ bắt đã.

Hoài đứng nấp vào một góc tường. Sương không nhìn thấy, nàng cúi gằm mặt bước ra.

Bọn con nít và người lớn chạy theo xem. Họ bàn tán xôn xao. Hoài lăm lì trở ra, chàng nhìn theo chiếc xe “đốt cát”. Hoài trở về nhà Sương, bọn em nàng reo lên:

– A chị Sương đã về.

Chỉ thấy mình Hoài, Tùy chợt hỏi:

– Ủa chị Sương đâu?

Hoài không trả lời. lăm lì bước vào nhà, những ngọn nến đã được thắp lên. Chàng nói với bọn nhỏ:

– Anh thay mặt chị Sương thổi tắt những ngọn nến này.

Chàng cúi xuống ôm đứa em nhỏ nhất của Sương vào lòng mình.

– HẾT –

GÁI THỜI LOẠN

Truyện dài NGUYỄN THỤY LONG

TRÍ DŨNG XUẤT BẢN

LẦN THỨ NHẤT 10.000 cuốn.

Mẫu bìa do MAI ĐĂNG

ĐỖ ĐĂNG ĐĂNG trình bày.

Giấy phép xuất bản 986 BTT NHK/
PHNT

của Bộ Thông Tin cấp ngày 19-3-1969.

In tại nhà in riêng của nhà Xuất Bản.

Giá: 90đ.

